LESLIE LAFOY

Logodnica dispărută

ALCRIS

Capitolul 1

Cum să te afli închis în celula unui comisariat de poliție, pe la ora unu noaptea, jurnalist fiind? Adăugați faptul că persoana în cauză a moștenit un imperiu de presă și încă vreo câteva sute de milioane de dolari, depuse legal în conturi blocate, în Elveția, în Lichtenstein, și încă vreo alte paradise fiscale! De necrezut, ziceți?

Și dacă mai aflați că această persoană a fost surprinsă discutând cu însuflețire cu o prostituată? Și dacă acest bogat moștenitor, ca să punem cireașa pe tort, era un metis indian? L-ați sfătui să sune acasă și să anunțe că nu se va întoarce astă-seară... că va petrece noaptea la închisoare.

Dar Chase Whitelaw nu știa cui să-i telefoneze.

Într-adevăr, unde să găsești, printre rudele lui, prieteni sau relații, pasărea rară care, la această oră înaintată din noapte, s-ar lăsa trezită cuminte și ar binevoi să-i asculte, fără spaimă

sau scandal, relatarea aventurilor lui? Nimeni n-ar accepta să fie astfel scos din pat fără să spună nimic și, pe deasupra, să-i mai plătească și cauțiunea!

Dar de ce se amestecase el într-un asemenea viespar? Pur și simplu pentru că el, Chase Whitelaw era incurabil, incorigibil!

Ce ar zice venerabilul Alexander Dewitt Chase, al patrulea cu acest nume, dacă ar fi trezit în mijlocul nopții de către nepotul său, care i-ar cere să vină la comisariatul arondismentului cel mai rău famat din oraș, cu două sute de dolari pentru a-i răscumpăra libertatea?

Era mai bine să nu se gândească!

„Da, mai degrabă îmi sfârșesc zilele în această văgăună!“ se gândi Chase Whitelaw.

Își mai zicea și: „Blestemate să fie fetele cu părul roșu! Oare, pentru că și eu sunt o piele-roșie nu reușesc să iubesc altele? Sau poate din cauza acelei afurisite de Joanna?“

Joanna Hancock-Smith....

„Ah! Nu, nu mă mai gândesc la ea!“

*

* *

Chase Whitelaw? Era imposibil! Îl regăsise pe celebrul Chase Whitelaw!

Probabil că Dumnezeu, dacă există, are un simț al umorului cu totul special...

Joanna nu avea nici o îndoială. Se revăzu, pe trotuarul din fața acelei spălătorii automate care era deschisă non-stop... Se afla aici pentru a-i surprinde pe contravenienți, și pentru asta se deghizase.

Slavă Domnului că el n-o recunoscuse. Se înfioră când încercă să-și imagineze ce ar fi spus și ar fi făcut dacă din nefericire ar fi recunocut-o!

Poate că nici n-ar fi fost surprins; probabil că nu rămăsese cu o părere foarte bună despre ea. Era obligată să recunoască de altfel că îi și dăduse suficiente motive pentru asta.

Știa că găsise o scuză jalnică atunci, cu cinci ani în urmă, pentru a-i explica de ce făcuse așa. Nu-i făcuse nici o plăcere, dar fusese ceva peste puterile ei.

Oricum, Chase Whitelaw, chiar dacă nu știa, trebuia să se considere fericit. În felul acesta îi făcuse mai puțin rău, rupând-o dintr-o bucată, decât i-ar fi făcut, încetul cu încetul, zi după zi, până la inevitabilul fiasco final. Astfel, și ea și el evitaseră ce este mai rău.

Trecuseră cinci ani deja! Probabil că el uitase acum totul...

Din păcate, simțea că nu-i așa... Și, pe măsură ce noaptea o învăluia, și încerca din toate puterile să nu se mai gândească la el, Chase Whitelaw venea să-i bântuie amintirile și inima.

*

* *

Era un bărbat superb! Acum, în amintirile ei era și mai frumos. Era o prezență masculină puternică, înalt, cu picioare lungi, musculoase care sugerau o forță controlată cu grijă; avea un mers suplu, ca de felină, un păr negru și des. Dintr-o privire îți dădeai seama că ai de-a face cu o forță pe care puteai conta. Un om care își luse în mâini destinul, care-și croia singur drumul și-l urma cu orice preț. Avea un suflet drept, ca să nu spunem chiar cavaleresc.

Într-un anume fel, se putea spune că te și speria, își zise Joanna, cu un fior irațional.

*
* *

Chiar și mai devreme, pe stradă, când el crezuse că abordase o prostituată, și când se trezise nas în nas cu o tânără deghizată care lucra pentru poliție – Joanna trebuia să se infilteze în acest mediu al prostituatelor – Chase nu-și pierduse calmul. Ba da, poate preț de o clipă fusese descumpănit, dar nu lăsase să se vadă. O privise aspru, pătrunzător, ca și cum ea ar fi fost cea vinovată, și nu el!

Joanna se gândea că el trebuie să fi avut un motiv legitim, un motiv cinstit să se afle acolo, plimbându-se pe străzile fierbinți. Da, fără nici o îndoială că avea un motiv ascuns și vrednic de stimă atunci când venise spre ea și o acostase spunându-i: „Cât ceri, Frumoaso?“

Și totuși, ar fi curioasă să-l audă ce explicații dădea în fața judecătorului!

Se privi în oglindă înainte de a se demachia și a se schimba. Își scoase rochița albastră, mulată pe corp, foarte scurtă, cu niște ciucuri ridicoli, ciorapi de plasă, pantofii cu toc foarte înalt, cu o curelușă în jurul gleznei. Își șterse fardul abundent de pe față și pleoape, rujul de un roșu violent conturat cu negru... N-ar fi crezut niciodată că acest portret vulgar corespundea tipului lui de femeie! Sau poate s-o fi schimbat în asemenea măsură... Sau, mai plauzibil, poate că lucra la vreun reportaj...

Acum cinci ani, el abia începea să-și facă un nume în jurnalism. Astăzi, fusese deja de două ori foarte aproape de premiul Pulitzer. Se scrisese despre el că ete din „rasa“ celor mari: cu o mână grea, cu inima largă, cu mintea limpede și cu o determinare implacabilă care nu-și scapă niciodată prada. Revista People adăugase: „Un bărbat curajos, un om de suflet, un bărbat ale cărui amante sunt adevărul și dreptatea...“

Lucrul cel mai extraordinar era că toate aceste complimente erau meritate. Joanna citise toate aceste articole, auzise povestindu-se despre isprăvile lui, și știa că își asuma toate riscurile pentru a obține ce caută.

Din acest motiv, se așteptase ca el să-i fi fluturat calm legitimația de presă polițistului care o proteja când acesta îi arătase insigna. În loc de asta, el își dăduse doar numele. Nici un cuvânt în plus.

Și Joanna își amintise că îi mai văzuse acea expresie impasibilă, cu privirea aspră și fixă, ca pentru a-și sublinia caracterul încăpățânat, da, o mai văzuse și cu cinci ani în

urmă. Da, erau aceiași ochi sumbri și amenințători precum acele mici ferestruici deschise în zidurile catelelor din Europa...

Odinioară, stătuseră față-n față sub cupola unei bisericuțe. Preotul o întrebase dacă voia să-l ia de soț pe bărbatul aici de față.

Și ea răspunsese: „Nu".

*
* *

Chase Whitelaw încercase să-și folosească farmecul personal, și asta nu-l ajutase cu nimic.

Nu-i nimic! Nu așteptase prea mult, și deci nu era dezamăgit. Și apoi, o noapte în închisoare, ce mare brânză? Trăim într-un secol când o condamnare nu mai dezonorează pe nimeni... Își amintea că stătuse deja mult mai multă vreme în locuri și mai incomode.

Dar niciodată din cauza unei femei.

Din cauza unei femei și a reportajului pe care voia să-l facă. Ultimul său mare reportaj, cu siguranță, pentru că bunicul lui se va pensiona și el va trebui să-i succeadă la conducerea grupului de presă.

Ce mod caraghios de a ieși din scenă!

În celula aceasta supraaglomerată, ceea ce-l obseda era amintirea acelei femei cu ochi mari și verzi și cu părul castaniu-roșcat din cauza căreia aterizase aici.

Roșcatele îi aduceau întotdeauna ghinion, ar fi trebuit să se ferească.

Se jură solemn să nu se mai lase niciodată prins... Și dacă trebuia să-și continue ancheta, și să încerce să refacă interviul cu o prostituată, o va lua pe prima pe care hazardul i-o va scoate în cale. Nu va mai căuta până când, din motive confuze, una îl va tulbura mai mult.

Pentru că aici era toată cauza nenorocirii lui. Întâlnise peste o duzină de fete care „se plimbau" prin împrejurimile Pacific Coast Highway, și oricare ar fi fost în stare să răspundă la întrebările lui. Dar, nu, el trebuise să aleagă. O refuzase pe cea cu perucă și cu privirea pierdută. Trebuise s-o abordeze pe tânăra cu părul castaniu-roșcat ca focul, cu ochii jucăuși și cu un zâmbet tandru.

Și Chase se întreba acum ce anume l-o fi amuzând atât...

Orele treceau, celula se golea; unul câte unul oamenii ieșeau; cauțiunea le era plătită și li se reda libertatea.

Toți în afară de Chase.

Deodată, își dădu seama că pierduse atâta timp gândindu-se la acea blestemată roșcată încât nici nu-i trecuse prin minte să profite de împrejurări, punându-le întrebări tovarășilor lui de celulă. Aceștia i-ar fi putut povesti multe despre cealaltă față a realității... Era însă prea târziu. Și „istețul" reporter își acordă o bilă neagră.

*

* *

Joanna era sigură că el plecase deja. Nu-i țineau niciodată până dimineață. Le dădea drumul, îi lăsau să dea un telefon și, după vreo două ore, trei în cel mai rău caz, erau din nou liberi.

Ce păcat! Nu putea să nu se gândească și să spere că șansa sau soarta i-l scosese în cale pe Chase. Măcar să-l mai vadă pe furiș, prin vizorul celulei. Să-l vadă fără să fie văzută... Se gândise atât de mult la el în toți acești ani. Voia să-l mai întrezărească o dată, mai ales în asemenea împrejurări neobișnuite.

Dar asta nu se va întâmpla. Fără îndoială că vreo femeie frumoasă sărise din pat la auzul vocii lui Chase și alergase să-i achite cauțiunea.

Știa că nu se căsătorise. Dar habar n-avea că festa pe care ea i-o jucase îl dezgustase de femei. Poate că își mai căuta totuși sufletul pereche.

Poate că ea chiar o cunoștea pe femeia cu care el ieșea acum. Vreo frumusețe din înalta societate, fără îndoială. Erau o mulțime care puteau să-i înfrumusețeze serile, să-l ajute în carieră sau să crească puterea imperiului de presă al bunicului său.

Da, erau o mulțime, dar niciuna nu era Joanna Hancock-Smith.

Și ea era o moștenitoare, dar a unuia dintre cei mai puternici fabricanți de hârtie din țară.

Nu, nimeni n-ar fi fost mai potrivită ca ea.

Bătrânul Alexander Chase pe de o parte, și bătrânul Jeremiah Hancock-Smith pe de altă parte, visaseră să-și cimenteze alianța căsătorindu-l pe nepotul lui Alex cu cea mai tânără dintre domnișoarele Hancock-Smith.

Afacerea, din păcate, căzuse! Pentru că domnișoara Hancock– Smith avea din întâmplare propriile idei asupra problemei. Și, mai grav chiar, nu-și dăduse seama de asta decât în ultima clipă.

Când, în urmă cu cinci ani, în acea faimoasă după-amiază de august, spusese „nu“ în locul acelui „da“ așteptat, provocase un scandal al cărui ecou răsunase în toată înalta societate californiană. Dar logodnicul părea să nu fi fost afectat peste măsură.

Firește, nu se poate să fi fost încântat de faptul că ea dăduse bir cu fugiții. Dar, bănuia ea, numai pentru că se trezise într-o situație ridicolă, și nu pentru că ținuse în mod deosebit la ea.

Joanna aflase de la sora ei mai mare că, a doua zi după nunta ratată, Chase se întorsese și că, în zilele următoare făcuse o anchetă despre o afacere de corupție la Washington.

Cei cinci ani care urmară, se străduise să-și regăsească identitatea. Petrecuse trei ani în Botswana, printr-un contract de cooperare, și apoi un an la Los Angeles ca să-și termine studiile. După tot acest timp, începuse să aibă impresia că știa cine este și ce aștepta de la viață.

Acum, era profesor de sociologie și educație fizică – după antica zicală „O minte sănătoasă într-un corp sănătos“ – într-un

colegiu select. Nu era viața pe care părinții ei o visaseră pentru ea, dar era cea care o făcea fericită.

Și dacă familia Hancock-Smith nu era entuziasmată de cariera fiicei lor mai mici, se consolau cu gândul că ea nu mai putea să facă vreo inspravă mai rea decât pe care o făcuse deja în ziua nunții sale... Încercau să se convingă de faptul că fiica lor rămăsese la fel de drăguță și ascultătoare ca odinioară. Și Joanna îi lăsa să creadă asta.

Îi vedea destul de rar și le ascundea detaliile din viața ei profesională. Faptul că își petrecea adesea weekendurile ca voluntar în poliție era unul din aceste secrete bine ascunse...

Și n-o să-i dea acum ocazia lui Chase să le dezvăluie acest lucru! Cum ar fi putut el să bănuiască faptul că ingenua roșcată care fugise din fața altarului, în urmă cu cinci ani, era una și aceeași persoană cu cocota machiată violent din această seară!

Așadar, demachiată, spălată, schimbată, Joanna intră în comisariat.

– Eu plec, Sharon, o anunță ea pe fata în uniformă de sergent care ședea la un birou.

– Bine. Pe săptămâna viitoare!

– Poate.

Joanna ajunsese în prag când se întoarse. Era fără îndoială o copilărie să pună această întrebare, dar nu se putea abține.

– Spune-mi, Sharon, unul dintre indivizii pe care i-am agățat azi-noapte...

– Ei bine?

– Mă întrebam dacă...

– Hmm! Te interesează?

Joanna negă ferm.

– L-am cunoscut un pic... pe vremea când eram aproape copii.

– Cum se cheamă? întrebă Sharon răsfoind un registru.

– Whitelaw. Chase Whitelaw. Este ziarist.

– Ziarist? Păi înseamnă că spunea adevărul.

– De ce? Ce a spus?

– La început, nimic. Apoi, după vreo două-trei ore, a încercat să-i povestească gardianului o poveste de adormit copiii în legătură cu un reportaj din mediul prostituatelor... Pe moment, asta ne-a făcut să râdem bine. Povestea asta, ne-o servește câte unul în fiecare săptămână!

– Și... când a ieșit?

– N-a ieșit încă.

– Poftim?

– Nu i-a plătit nimeni cauțiunea. Vrei să-l vezi?

– Păi...

Voia, oare? Avea impresia că destinul îi râde în nas, și că, de data aceasta, ea era victima sorții!

Să-l revadă pe Chase Whitelaw? Ce i-ar spune? Dar el, ce i-ar spune? Din ziua în care aproape se căsătoriseră, nu se mai revăzuseră niciodată. Tăcere totală. Doar o scrisoare cu explicații la care el nu-i răspunsese.

Dar Chase tocmai petrecuse acum o noapte întreagă într-o celulă. Și asta, din cauza ei! În sfârșit... din vina lui la început.

„Poate că îți este teamă de el? își zise ea. Bineînțeles că nu! Atunci?... Și, la urma-urmei, de ce nu?“

Cine știe? S-ar putea să iasă chiar ceva bun din asta. Pentru ea. Pentru amândoi... Își va dovedi astfel că devenise un adult responsabil, că alesese bine, după natura ei profundă și că nu avea regreta. Și îi va dovedi și lui asta, în cazul în care ar mai fi avut îndoieli.

Dar probabil că el nu avea îndoieli. Probabil că o va urî din tot sufletul!

„Da, vreau să-l văd. De fapt, își zise ea ca și cum s-ar fi lansat într-o aventură, îi voi plăti chiar și cauțiunea!“

– Joanna? Te simți bine?

– Sharon, îi voi plăti eu cauțiunea.

*

* *

În închisoare, afli de toate foarte repede. Este instructiv, interesant, chiar ciudat, apoi totul devine foarte repede plictisitor, teribil de plictisitor. Chase se plictisea de moarte, pe la ora șase dimineața, și nu mai avea decât o dorință: să iasă.

N-ar fi trebuit să ezite să trezească un prieten care ar fi alergat în mai puțin de o oră în ajutorul său... Sau ar fi trebuit să le povestească imediat polițiștilor că este ziarist, că făcea un reportaj. Nu să facă pe încăpățânatul timp de două ore și abia apoi să se decidă. Sigur că nu-l mai crezuse nimeni.

Se întinse pe banca din celulă. Ah! O să-i iasă o dată din minte blestemata aceea de femeie? De ce avea asupra lui acest efect, profund și persistent? Din cauza slăbiciunii lui pentru părul castaniu-roșcat? Sau pentru că era exact opusul Marlenei...

Marlene era tânăra cu care el ieșea, în ultima vreme. Dacă s-ar fi născut în secolul trecut, cu siguranță că Marlene ar fi ținut salon, ar fi organizat ceaiuri și partide de bridge, și s-ar fi oferit voluntară pentru a colecta fonduri destinate să susțină efortul de război. Dar lucrurile stând așa cum stăteau acum, Marlene conducea o agenție de voiaj, specializată în călătorii costisitoare în Europa și sejururi de safari în Africa. Pe de altă parte, era președinta unei asociații de caritate care organiza turnee de tenis, ale căror beneficii mergeau la căminele de bătrâni și orfani.

Îi făcea plăcere compania lui Chase după cum și lui îi făcea plăcere compania ei. Fără formalități și fără pretenții. Ea se gândea poate că, mai devreme sau mai târziu, el va pune problema căsătoriei. Dar până atunci, ea avea viața ei, el pe a lui.

Marlene nu era o fire pasională. În privirea ei nu era nici provocarea nici ironia pe care el le zărise în ochii prostituatei... Sau mai de grabă a falsei prostituate, pentru că acum îi era limpede că fusese prins într-o capcană.

Avea o expresie provocatoare; da, asta îl atrăsese la ea; el dorise să răspundă acestei provocări. Și atâta i-a trebuit! Acum, fără îndoială că ea râdea pe seama lui.

Zăvorul de la ușa celulei se deschise.

– Acesta? întrebă o voce groasă de bărbat.

– Da, Whitelaw, Chase Whitelaw, zise o voce de femeie.

Era o voce care nu i se părea cunoscută. Ușor răgușită, i se păru totuși familiară.

Cea care vorbise astfel se ascundea în spatele gardianului. Chase se încruntă ușor, i se strârnise curiozitatea. Cine naiba putea să fie?

Ușa se deschise larg, și ea apăru. Roșcata stătea sprijinită de peretele coridorului, îl aștepta. Nu mai era deghizată în prostituată. Era îmbrăcată în blugi și un tricou pe care era scris, cu litere pe jumătate șterse: UCLA. Nu mai era nici rujată nici cu ochii machiați. Era ca și cum și-ar fi pierdut misterul și întinerise cu cincisprezece ani. Semăna bine cu... Oh!

Semăna cu Joanna!

*
* *

Bineînțeles, asta nu putea să fie decât o halucinație. Un efect al oboselii, al angoasei, al nervozității.

Totuși, nici în cele mai rele momente ale vieții lui, niciodată încă nu fusese bântuit de Joanna. De ani de zile nu se mai gândise la ea. Joanna Hancock-Smith aparținea unei epoci din trecutul său pe care n-o evoca niciodată. Sau poate doar accidental se mai gândea, dar atunci, instantaneu era scăldat într-o sudoare rece.

Și astăzi ca și odinioară, aceeași combinație de păr roșcat și de umilință!

„Ce o mai fi vrând și asta?“

– Haide, afară, omule, zise gardianul.

Chase îl urmă, neîncrezător. Ridică din umeri. Era pus în libertate, ce mai avea de discutat?

Sharon îi înapoie portofelul, cheile de la mașină, agenda, stiloul. El luă totul și spuse:

– Cum se face că mă eliberați? Până la urmă v-ați convins că spun adevărul?

– În ceea ce mă privește, puteați să fiți și președintele țării, n-ar fi schimbat nimic. Nu, ea este cea care v-a plătit cauțiunea.

Chase urmări cu privirea direcția în care Sharon arăta cu bărbia. Roșcata era aici, și-l privea drept în ochi.

Nu se sclifosi, nu bătu din pleoape. Dar continua să-l privească sfidător.

Joanna își ridică brusc bărbia, cu un aer îndărătnic.

Atunci, el își aminti acest gest. Își aminti și împrejurările în care îl văzuse pentru ultima oară.

Era Joanna!

Fu ca și cum ar fi încasat un pumn drept în piept. Preț de o clipă, trebui să se lupte să-și recapete suflul.

O privi mai atent. Era chiar Joanna, nici o îndoială. Aceeași Joanna. Dar în același timp, o alta, diferită.

Joanna cu care el fusese logodit era o fetișcană rezervată. Avea douăzeci și unu de ani, dar era tot o copilă. Inocentă. Ingenuă. Frumoasă, este adevărat, dar ca „Frumoasa din Pădurea Adormită“. Și el își dorise cu ardoare să fie cel ce o va trezi.

Joanna aceasta din fața lui, părea foarte trează. Și era acum o femeie care se maturizase.

Deodată, îl cuprinse o furie teribilă.

– Ce faci aici?

Auzindu-i tonul, Joanna făcu ochii mari.

– Muncesc, zise ea cu o voce atât de calmă încât Chase se înfurie și mai tare.

– Muncești? Aici?

– Da, sunt voluntară.

– Ca să faci trotuarul?

– Eu sunt momeala.

– Da, ți se cam potrivește, replică el cu o voce șuierătoare ca un bici. Niciodată nu ai fost în realitate ceea ce pretindeai că ești.

La aceste cuvinte, fața Joannei se împurpură și Chase se consideră răsplătit.

– Ți-am scris, începu ea. Ți-am spus că îmi părea rău, dar că...

– Îți părea rău! repetă el cu dispreț.

– Ar fi fost mult mai rău dacă ne-am fi căsătorit...

– Mă îndoiesc. Dar, să nu mai vorbim despre asta. M-ai scos din închisoare, dar din cauza ta m-am trezit acolo. Așa că nu-ți datorez decât un moderat mulțumesc. Suntem chit. Îți voi trimite totuși un cec pentru a-ți înapoia banii de cauțiune. Ba da, ba da, țin neapărat... Mă bucur să văd că în sfârșit „te-ai regăsit", Joanna. Era și timpul.

Capitolul 2

Chase nu catadicsise să răspundă la scrisoarea Joannei. Acum, cel puțin, o făcuse verbal. Poate că se simțea mai bine, cel puțin așa spera Joanna. În orice caz ea se simțea mult mai bine.

Nu s-ar fi așteptat niciodată la atâta amărăciune.

Doar faptul că Chase a avut o reacție atât de violentă era în sine un șoc și o enormă surpriză. Asta îl făcea mai uman. Prea uman. Chase Whitelaw pe care ea îl părăsise, i se părea acum că fusese un fel de marionetă, o ființă fără suflet, fără nervi.

Era imposibil ca lucrurile să rămână așa.

ieși ca o furtună după el și, când îl ajunse, îl văzu în colțul străzii, cu mâinile în buzunar, pândind ceva.

Joanna se apropie încet de el. Nu știa ce să spună.

– Ce aștepți? întrebă ea până la urmă.

La auzul vocii ei, văzu că umerii lui se crispară.

– Un taxi.

– La ora asta, nu sunt prea multe taxiuri pe străzile din cartierul acesta.

– Ah da?

– Pot să te duc eu, dacă vrei.

O privi de parcă ea își pierduse mințile.

– Nu, mulțumesc, răspunse el cu o politețe scrâșnită. Ai făcut și așa destule pentru mine.

-Ascultă, Chase...

– Joanna, ajunge! Incidentul este închis!

Și îi întoarse spatele. Ea rămase o clipă descumpănită, balansându-se de pe un picior pe altul, apoi spuse, pe un ton de regret:

– Fie!

Și plecă spre mașina ei.

*

* *

Era cald și se lăsase un pic de ceață. Plămânii lui Chase erau în flăcări.

De câte ore nu dormise? Pierduse șirul. Și, ca să ajungă la mașina lui, trebuia să meargă vreo cinci Kilmatri pe jos, desculț în niște pantofi sport!

Și totuși, nu trupul îi era chinuit, ci mintea.

Când se gândise că fusese din nou păcălit de o roșcată infernală, fusese destul de dureros. Dar când descoperise că

roșcata care semăna cu Joanna, era Joanna, atunci totul devanise de zece ori mai tulburător.

Va trebui oare să-și petreacă viața fiind ridiculizat de această femeie, din când în când?

Dar ce frumoasă era! La fel de frumoasă ca odinioară.

Încapea să-l doară capul și fă cuse o bășică la călcâi.

Chase se crezuse vindecat de ea și de dragostea ei. Se înșelase. Furia pe care o resimțea în urmă cu cinci ani, era nestinsă. Și ea avusese îndrăzneala să-i propună să-l ducă acasă cu mașina!

Ce avea în cap? El habar n-avea! Nu știa ai multe acum ca în urmă cu cinci ani... Cu ea, niciodată nu puteai să știi ce se va întâmpla.

Altfel ar fi ghicit, acum cinci ani, că fetișcana spălăcită, cu buzele ei subțiri, care-l privea prin voalul de mireasă cu ochi de căprioară încolțită, punea la cale ceva mult mai grav decât o mică criză de încedere înaintea marelui eveniment al nunții. Ar fi bănuit că ea va lăsa baltă totul și va fugi.

Dar nu, el nu văzuse pericolul ce-l pândea.

Crezuse că este pe punctul de a deveni cel mai fericit bărbat; în secunda următoare, fusese cel mai nefericit om.

Rămăsese acolo singur ca să salveze aparențele. Singur, înfruntase privirile a patru sue de invitați uluiți. Singur își încurajase părinții, bunicii, rudele și prietenii. Și tot singur continuase să trăiască atât cât se putea de binhe.

Își continuă cu curaj drumul până la strada pe care își lăsase mașina... O căută cu privirea.

Nu mai era. Cineva i-o furase.

*
* *

Este puțin spus că polițiștii rămaseră uimiți când îl văzură întorcându-se.

De data aceasta însă, fură relativ amabili. Într-un minut, completă formularele de reclamare a furtului. I se promise să-l țină la curent dacă i se găsea mașina, dar se vedea că nu puneau suflet.

Mai întâi Joanna, și acum Porsche-ul. Și era abia ora opt dimineața! Îi venea să urle și să spargă ceva! Măcar nu ai exista Și Joanna prin preajmă.

Telefonă de la comisariat ca să cheme un taxi. La ora aceea nu era nici unul liber.

– La ora asta, sunt toate ocupate să le ducă pe bătrânele doamne la slujbă, zise centralista. Aici nu suntem la New York.

Chase trânti telefonul în furcă.

– Ai necazuri?

El se întoarse. Joanna era aici privindu-l cald, aproape cu milă.

-Este puțin spus.

– Am aflat de mașina ta... Îmi pare rău.

– Ce să-ți spun!

– Poți să nu mă crezi dacă vrei. Acum pot să te conduc acasă, da sau nu?

Bineînțeles că nu. Nu ea! Dar cine. Va trebui totuși să ajungă acasă. Și Los Angeles nu este chiar paradisul pietonilor. Era nehotărât și ea se amuza pe seama lui.

– Chase, ce naiba, de ce te mai temi de mine, după ce ți-am făcut ce poate fi mai rău?

Tânărul simți cum i se urcă sângele în obraji. Dar avea fața măslinie încât nu se vedea niciodată că roșește.

– De acord, zise el în sfârșit. Să mergem.

Mașina Joannei era o veche Toyota roșie mâncată de rugină. Chase se așeză și privi drept înainte, ca să n-o mai vadă pe Joanna.

– Unde mergem?

– În Manhattan Beach.

– Ia te uită! Tot acolo locuiești?

– Da.

Cu pumnii strânși puși pe genunchi, Chase privea cu încăpățânare șoseaua. Încă douăzeci de minute, și ea îl va lăsa acasă după care va putea să reînceapă imediat s-o uite.

Joanna ar fi vrut să vorbească dar el o descurajă în intențiile ei. Nu era nevoie să vorbească, să răscolească vechi amintiri, să redeschidă răni.

El încerca să se concentreze pe orice, pe numerele mașinilor din față, pe culoarea lor, pe orice care l-ar fi putut ajuta să nu ia în seamă parfumul rafinat al Joannei. Acest parfum care-i reamintea ce simțise pentru ea și ceea ce nu mai voia să simtă.

Aproape că ajunseseră și Joanna încercă să reînceapă un crâmpei de conversație.

– M-am mirat azi dimineață când am auzit că încă mai erai reținut. Nu a venit nimeni să-ți achite cauțiunea?

– N-am vrut să trezesc pe nimeni din somn... Am crezut că buna mea credință va fi de ajuns să mă scoată din necaz.

Intrară pe Manhattan Beach Boulevard.

– O făceai pentru vreun articol? întrebă brusc Joanna.

– Ce?

– Ceea ce... făceai

– Da, într-adevăr, pentru un articol.

– Făceai o anchetă?

El încuviință din cap.

– De ce n-ai spus limpede că voiai un interviu?

El o privi neîncrezător!

– Cele mai multe dintre prostituate nu discută cu plăcere cu presa.

Joanna schimbă subiectul.

– Și ce o să faci acum?

– În legătură cu articolul?

Chase ridică din umeri.

– O să-l faci până la urmă, nu-i așa?

– Poate.

– Trebuie.

Rostise acest cuvânt atât de apăsat încât Chase ridică mirat sprâncenele. N-o văzuse niciodată punând atâta pasiune în ceva.

– Și de ce ar trebui s-o fac?

– Pentru că oamenii trebuie să știe.

El zâmbi, nu și Joanna.

– Să afle pericolele unei astfel de vieți, zise ea cu gravitate. Suferința. Riscul unui dezastru psihic. Tu poți face multe. Oamenii te cred.

Înflăcărarea cu care vorbise Joanna îl surprinsese.

– Dar pe tine, nu te cred? întrebă el.

– Eu nu sunt ziarist. „Fac trotuarul“ ca să ajut poliția... De două-trei ori pe lună.

– Ești nebună, Joanna.

În loc de răspuns, ea făcu din nou acel gest hotărât ridicând bărbia.

– Este important pentru tine? întrebă el când își dădu seama că Joanna nu are de gând să se apere.

– Da, zise ea, strângând cu putere volanul.

– De ce?

– Pentru că tu poți face mai mult bine cu un singur articol decât mine făcând trotuarul și cinci ani de acum înainte.

– Dar de ce este atât de important pentru tine să se afle toate astea.

– Pentru că am cunoscut pe cineva.

– O prostituată?

– Da.

– Poate că aș putea să-i iau un interviu?

– Nu, nu poți. Este moartă.

Joanna îi servise acest răspuns ca o lovitură de pumn. Chase rămase o clipă fără glas. Se mișcă stânjenit pe scaun, privi în sus, în jos, și până la urmă ridică privirea spre Joanna.

– Îmi pare rău...

Ea îl țintui cu o privire în care se putea citi neîncrederea și îndoiala totodată.

– Este adevărat, Joanna, îmi pare sincer rău.

Chase se întâlnise adeseori cu moartea. De cele mai multe ori, știa să păstreze distanța, să facă din ea doar un subiect de reflexie, să scrie despre moarte fără să se lase demoralizat. Dar erau și alte situații când... Când, orice ar fi făcut, nu se putea să nu sufere.

– Atunci scrie acest articol. Te rog.

– O să văd.

Ajunseră la destinație fără să mai rostească un cuvânt. Joanna își zise că Chase nu-i va face alte promisiuni. El, pe de altă parte, încerca să-și reaprindă furia împotriva ei, grație căreia reușise s-o țină la distanță până când începuseră să vorbească despre munca lui.

Joanna opri mașina chiar în fața garajului lui Chase.

– Ascultă, Chae..., începu ea.

El deschise portiera.

– Îți mulțumesc pentru plimbare.

– Chase, eu...

Dar înainte ca ea să mai spună un cuvânt, alături de ei apăru o fată blondă, înaltă și frumoasă, într-o ținută de tenis.

Chase o îmbrățișă de îndată ce o văzu.

– Marlene!

Marlene îl privi apoi aruncă o privire către roșcata ce conducea mașina.

Chase o cuprinse pe Marlene de talie și o strânse lângă el, bucuros că-i poate arăta Joannei că nu suferise de singurătate după ce ea îl părăsise.

– Mă bucur să te văd, zise el.

– N-ar trebui să fie o surpriză pentru tine, replică destul de sec Marlene. Tu voiai să jucăm tenis în dimineața asta!

Uitase! După cum uitase și că printre cei pe care ar fi putut să-i sune în noaptea asta, era și Marlene. Dar Marlene era persoana cu care joci tenis, o inviți la cină. Nu era femeia care să te scoată de la închisoare în mijlocul nopții.

– Iartă-mă. Am fost în întârziere. Și Joanna m-a condus acasă.

Dacă era un bărbat galant, trebuia să le prezinte pe cele două una alteia. Dar în dimineața aceasta, n-avea deloc chef să fie galant.

– Joanna?

– O veche prietenă. Îți mulțumesc încă o dată, Joanna, zise el pe un ton care era în loc de la revedere.

– Cu plăcere, răspunse Joanna, oarecum jignită.

Porni Toyota cea ruginită și plecă în trombă.

Slavă Domnului. De acum, Chase putea să respire mai liber. Aproape că se sprijini de Marlene care se clătină.

– Unde ai fost? întrebă ea.

– Am avut de lucru.

– De lucru? Toată noaptea? Cu ea?

– Nu, nu cu ea! Ea doar m-a adus acasă, atâta tot. Mi s-a furat mașina.

– Oh, Chase, pisoiule! Nu mașina cea nouă! exclamă Marlene.

– Ba da. Exact mașina mea cea nouă, Porsche.

În timp ce vorbeau urcaseră treptele de la intrare și descuiaseră ușa.

– Bietul de tine! Pisoiul meu drag și necăjit! se văicărea Marlene, distrusă.

El o cuprinse în brațe, o strânse tare și-și ascunse fața în părul ei lung. Spera s-o dorească. Spera să uite părul roșcat și parfumul rafinat al Joannei.

*
* *

De obicei, când Joanna se întorcea acasă după „aventurile" de sâmbătă seara, se arunca pe pat și adormea buștean.

De data aceasta însă, nu reuși să închidă un ochi.

De fiecare dată când încerca să adoarmă, chipul lui Chase i se desena pe pleoape ca pe un ecran. Îi zâmbea și-i vorbea sarcastic, o chinuia.

„Ce naiba, își zise ea, răsucindu-se în pat. Doar nu-i nimic nou sub soare."

Întotdeauna, el fusese destul de aspru cu ea, și sarcastic. Pe vremea aceea însă era doar o fetiță, o ingenuă.

Chase Whitelaw pe care-l părăsise în fața altarului nu era același cu Chase Whitelaw pe care îl întâlnise acum.

Oh, desigur, exitau multe asemănări. Era la fel de hotărât, aspru, de nepătruns. Dar putea să fie mult mai mult de atât. Cel puțin, așa credea ea, astăzi.

Se manifestase față de ea cu o furie care o surprindea. Doar amintirea acestei furii era de ajuns ca s-o sperie.

Joanna aflase de la surorile ei că el continuase să se parte amabil cu cei din familia Hancock-Smith atunci când îi întâlnea, chiar și după ceremonia nefericită care începuse ca o nuntă și se terminase ca un cutremur.

*

* *

Dar în tot acest timp, când păruse atât de senin, de calm, își rumegase furia? Și dacă, la urma urmei, el totuși ținuse la ea?

Era un gând de-a dreptul ironic. Chiar înspăimântător. Poate ispititor? Pentru că, după ziua de atăzi, Joanna începuse să țină la el.

Capitolul 3

Bineînțeles că era o idee absurdă.

Chase Whitelaw era ultimul care să-i rețină atenția. Pentru că era ultimul care s-ar interesa vreodată de ea.

Dar rațional sau irațional, decent sau nu, gândul acesta se insinua în mintea Joannei. Și în următoarele două săptămâni, din când în când, gândul la el apărea pe neașteptate.

Când preda cursurile de sociologie, când juca tenis cu tatăl său sau când alerga pe plajă, oricând și oriunde s-ar fi aflat, amintirea lui Chase o urmărea.

Era o aberație, firește. Și chiar o nebunie.

Poate că sora ei avea dreptate când spunea că Joanna ar trebui să întâlnească un bărbat cu care să se căsătorească, chiar dacă ea nu era convinsă de acest lucru.

La o partidă de tenis, mama ei organizase un dublu-mixt. Între, pe de o parte, tatăl ei și ea, și, de partea cealaltă un tânăr seducător și mama ei.

Când află toate acestea, Joanna își zise că probabil mama ei are o părere jalnică despre calitățile ei de seducătoare, dacă credea că este nevoie să-i aranjeze întâlniri cu tineri invitați la tenis! Dar acceptase totuși.

Băiatul semăna leit cu descrierea pe care i-o făcuseră: înalt, frumos, bronzat. Era consilier fiscal. Era politicos, spiritual, și cu o înfățișare mai simplă decât a celor pe care mama ei îi alegea de obicei. Ieși într-o seară cu el. Ceea ce îi permisese Joannei să constate că în afara celorlalte calități, săruta minunat.

Dar, după această întâlnire, o dată întoarsă acasă, nu amintirea acestor sărutări o ținu trează. Nu reușea să adoarmă pentru că gândurile îi erau bântuite de imaginea acelui bărbat a cărui soție ar fi putut să fie astăzi, dacă ar fi vrut.

Soție? Mai degrabă o fostă soție, divorțată. Pentru că acea căsătoria n-ar fi mers niciodată. Chase era deja un bărbat împlinit când ea îl cunoscuse. Dar ea, era o adolescentă adormită, dar gata să facă nebunii.

Acum se simțea femeie. Și amintirea lui Chase Whitelaw o hărțuia zi și noapte.

Dar el, se gândea vreodată la ea?

Cu siguranță că nu. Probabil că de îndată ce Joanna plecase, el o uitase. O avea acum pe blonda cea înaltă cu care să se distreze.

Fata aceasta era Marlene Copley. Îi spusese sora ei, Bitsy, mare amator de bârfe. Era fiica lui Preston Copley, fabricantul de pneuri. Bitsy îi mai spusese că Chase ieșea cu ea de câteva luni.

– Poate că este ceva serios, adăugase Bitsy. S-ar putea s-o ia de soție. Și atunci o să poți să te căsătorești și tu.

Era o obsesie a mamei ei, că Joanna nu se va căsători înainte ca el s-o facă. Era o chestiune de onoare. Absolut stupidă, de altfel. Ca și cum, din politețe, îl lăsa pe el să se însoare primul! De parcă lui îi păsa de asta!

Joanna se întreba însă cum s-o fi gândind bunicul lui Chase să-și dezvolte imperiul lui de presă dacă nepotul lui se căsătorise cu fata unui fabricant de pneuri?

Dar poate că bunicul nu avea nimic de-a face cu această relație. Poate că Chase o iubea pe Marlene pur și simplu.

Se gândi mult timp la asta, și chiar mai mult decât ar fi trebuit. Și în tot acest timp, pachetul de teze pe care le avea de corectat nu se micșora deloc.

Era o femeie frumoasă, prea frumoasă încât să și-o petreacă într-o sală de curs... Avea nevoie acum de un bărbat înalt, frumos, brunet, care să vină s-o ia de mână și să chiulească împreună.

„Unul ca Chase Whitelaw?“ se întrebă ea, ironică față de ea însăși.

Când, o clipă după aceea, ușa se deschise, tresări de teamă ca obiectul dorințelor ei să nu-și facă cu adevărat apariția.

Era Charlie Seeks Elk – care se putea traduce prin „Vânătorul de Wapitis“, care intrase, cu o expresie descumpănită pe față. Venise pentru că ea îi spusese că dacă nu este aici la ora fixată, va pleca în căutarea lui.

Era unul dintre elevii ei. Urma cursurile de educație fizică unde excela. Și cursurile de sociologie, unde nu se putea spune același lucru. Se înscrisese la acest curs pentru că se spunea că este ușor. Așa și era.

Dar, pentru el, încă nu era prea ușor.

Joanna făcea meditații cu el. Pentru că trebuia să reușească la sociologie dacă voia să participe, în toamna următoare, la concursul de alergări.

De aceea, și Joanna și Charlie se înverșunaseră să reușească. Charlie, pentru că era un bun alergător. Joanna, pentru că ea antrena echipa.

Dacă Charlie nu alerga, însemna că trebuia să se lipsească de cel mai bun alergător de fond din toată școala. Dr mai rău decât atât, dacă Charlie nu alerga, cu siguranță că va părăsi școala. Trebuia așadar să reușească.

Intră în clasă târându-și picioarele, el care era ușor ca un faun atunci când alerga! O privi pe Joanna cu neliniște, o văzu punând unul peste altul pe masă tratatele voluminoase de sociologie.

– Vreți să citesc eu toate astea?

– Bineînțeles că nu. O să te folosești de ele ca de niște haltere.

Charlie nici nu zâmbi la gluma ei. De fapt, el nu zâmbise. Joanna văzuse atunci în ochii lui o licărire de bucurie. Fusese în ziua când el fusese învingătorul-surpriză al campionatului academiei de sport, anul trecut. Așa că, dacă Charlie-Vânătorul de Wapitis știa cum va ce este fericirea, bucuria, atunci ascundea foarte bine acest lucru.

– Vorbesc serios, ce vreți să fac eu cu astea?

– Să le răsfoiești. Să citești una. Cea care te interesează cel mai mult.

– De ce?

– Trebuie să scrii o lucrare ca să fii admis la acest curs. Și în felul acesta îți vei face o idee despre ce doresc de la tine.

– Vreți ca eu să scriu o carte?

– Nu o carte. Dar aș vrea să scrii ceva care să semene cu lucrările de aici. Un text despre o subcultură de exemplu. Despre scara ei de valori, despre repartiția puterilor, prin ce fel de oglindă percepe celelalte subculturi înconjurătoare, lucrurile pe care le apreciază, lucrurile pe care le dispețuiește, lucrurile pe care le consideră sacre: totemuri, tabu-uri, fetișe... Îmi scrii ceva concis, inventiv, în legătură cu toate astea, și gata!

Charlie nu părea convins. Luă o carte, se strâmbă când văzu cât este de grea, și o deschise.

– Dar eu nu pot să citesc asta. Ce vrea să zică prin „ramificații comportamentale“?

– Sunt sigură că, în context, este limpede. Bun, nu te ocupa acum de stil. Începi prin a citi titlurile.

Charlie ridică din umeri. Întoarse paginile până când găsi titlul unui capitol.

– Vreți să ziceți, lucruri ca acesta: „Bolile cronice la trobrianzii transplantați“?

– Bine, nici titlurile... Să încercăm temele.

Charlie ridică din nou din umeri. Joanna își zise că dacă ar fi căpătat câte un bănuț de fiecare dată când Charlie Seeks Elk ridica din umeri, s-ar fi îmbogățit.

– Ia să vedem, Charlie. Poate că n-m fost prea pricepută pentru început. Dar trebuie să te gândești. Îți trebuie un punct de vedere de ansamblu despre ceea ce îți cer să faci. Trebuie să alegi o subcultură și să scrii ceva despre ea. De ce am ales aceste cărți? Pentru că toate au câte ceva de-a face cu studiile despre familie sau despre organizarea micilor comunități. Și toate sunt foarte accesibile.

– Dacă ziceți dumneavoastră...

– Așa zic eu, într-adevăr.

Joanna luă o carte la întâmplare, o deschise la tabla de materii, și citi titlurile capitolelor unul după altul, explicând termenii mai necunoscuți, rezumându-le conținutul, stabilind niște paralele.

– Iată ce aștept de la tine. Crezi că vei reuși?

– Habar n-am... Chiar trebuie să scriu ceva de felul ăsta ca să fiu admis?

– Mai mult sau mai puțin.

– Atunci mai bine renunț chiar acum.

– Și ce o să rezolvi cu asta?

– Oricum, ce-o să rezolv?

Auzise de atâtea ori această replică! Era mereu același refren în acest colegiu în care cei mai mulți dintre elevi nu aveau nici un viitor. Dintre cei șapte membri ai echipei de alergări, unul singur părea să aibă o șansă să meargă la universitate. Ceilalți, ar fi fost un miracol să-și termine și studiile secundare.

Dar Joanna se simțea răspunzătoare. Va încerca să facă un miracol, pentru toți, dar mai ales pentru Charlie-Vânătorul de Wapitis.

Până una-alta, el era aici, în fața ei, îndărătnic.

– Ia zi, ai vreo idee?

– Nu.

– Charlie!

– Ce știți dumneavoastră despre trobrianzi, de exemplu? Eu nu știu nici măcar unde trăiesc.

– Nu ești obligat să scrii un studiu despre trobrianzi. Poți vorbi despre oamenii pe care-i cunoști.

– De acord. Despre tinerii delincvenți din distrinctul Los Angeles, este bine?

– Nu toți oamenii din districtul Los Angeles sunt tineri delincvenți!

– Cei pe care-i cunosc eu, da.

Din păcate, era aproape adevărat. Charlie avea un orizont limitat, puține șanse, puține opțiuni.

Sora lui, Lucy, crezuse că nu are de ales.

Lucy! Din cauza ei Joanna își petrecea acum weekendurile „făcea trotuarul", ca momeală, pentru a ajuta poliția.

Ajunsese prea târziu pentru Lucy. Nu voia să fi ajuns prea târziu și pentru Charlie. Voia ca Charlie să cunoască alte lucruri, să găsească alte căi... Și să-și recapete pofta de viață. Măcar un pic. Dar cum?

– Cu un model pozitiv, repeta consilierul de orientare psihologică, cu o voce monotonă, de fiecare dată când se punea această problemă.

Toate studiile serioase spun asta: „modele pozitive“! Dar nu găsești pe toate drumurile „modele pozitive“!

Firește că Charlie avea nevoie de un model cu care să se identifice. Putea să fie acesta tatăl lui adoptiv, mereu absent, un palavragiu și bețiv? Ar putea să fie Tony Hazel, singurul alt indian din școală, care își petrecea timpul șterpelind capace și ornamente de roți iar uneori chiar mai rău? Putea să fie chiar consilierul de orientare? „O față palidă!“ exclamase Charlie cu dezgust atunci când Joanna îi sugerase asta.

Charlie avea nevoie de un indian, un indian care să fi reușit în viață, și care ar deveni pentru tânărul adolescent simbolul unei reușite.

Charlie avea nevoie de Chase!

– O să prindeți muște, dacă mai stați așa, cu gura deschisă, zise Charlie.

Pentru că Joanna rămăsese cu gura deschisă descoperind acest adevăr evident: Charlie avea nevoie de Chase.

Cum de nu se gândise mai demult?

Ce ar zice Chase dacă ea ar apărea la ușa lui și l-ar întreba dacă n-ar vrea cumva să se ocupe un pic de un orfan indian care avea nevoie de un „model pozitiv“ ca să reușească în viață?

Dacă ar fi politicos, ar zice doar: „Nu, mulțumesc“, și i-ar închide ușa în nas... Prefera să nu-și imagineze ce ar spune dacă s-ar întâmpla să nu fie politicos.

Totuși, nu putea să se abțină să continue să se gândească la Chase. Chase și Charlie... Nu, era absurd.

Dar dacă Charlie ar putea să-l cunoască pe Chase, ar avea dovada că și un indian poate supraviețui în această lume făcută pentru „fețele palide“.

„Bineînțeles că este posibil, ar zice cu siguranță Charlie, dacă are un milion de dolari și un bunic care are un imperiu de presă la fel de puternic ca Hearst“.

Oricum, Chase ar zice nu.

Dar cum să fie convinsă de asta? Ei bine, va avea măcar o ocazie în plus ca să-l revadă.

„Ceea ce ar dovedi că ideea ta nu este absolut dezinteresată“, își zise ea.

*

* *

– Charlie, eu am de făcut niște cumpărături. Ia cărțile acestea acasă, răsfoiește-le, și ne vedem mâine.

– Poate că mâine nu voi mai fi aici, zise el.

– Bineînțeles că vei fi, vei veni.

Îi adresă o privire severă, și el ridică din umeri.

– Nu uita să arunci o privire prin cărți.

– Dacă am timp.

– Găsește-ți.

– Sunteți încăpățânată, domnișoară Smith.

– Hanock-Smith. În două cuvinte. Ca Seeks Elk. Eu nu-ți masacrez numele, așa că nici tu să n-o faci cu al meu.

Charlie schiță un zâmbet.

– Să trăiți, Căpitane! zise el.

Și imitând un salut militar, plecă.

Rămasă singură, Joanna se întrebă dacă n-ar face mai bine să se ducă la un psihiatru. Cum putea ea să se gândească serios să discute cu Chase Whitelaw despre Charlie-Vânătorul de Wapitis?

Era destul de îndrăzneț... Cu siguranță că el se va gândi că aleargă după el. Dar cât de adevărat era! În fine, aproape. Era curioasă să-l revadă, nimic mai mult...

În scurtele momente pe care le petrecuse în compania lui, în acea faimoasă dimineață de duminică de tristă amintire, Joanna avusese impresia că alături de ea era un om pe care ratase să-l cunoască, în decursul celor șapte luni ale logodnei lor.

Voia să știe acum dacă această impresie era doar rodul imaginației ei, sau era adevărat. Dacă ea nu se pricepuse să-l cunoască pe Chase?

Și iată că Charlie îi oferea pretextul ideal să-l poată revedea și să se lămurească.

Dintre toți puștii acestei școli, Charlie avea cea mai mare nevoie de ajutor. Și asta destul de urgent. Micuțul Tien, de exemplu, avea susținerea coloniei de vietnamezi. Caleb și Douglas îi aveau pe ceilalți negri din comunitatea baptistă. Manuel îi avea pe cei șase frați și opt sufori. Kelly O'Reilly îl avea pe Pat O'Reilly, și Pat pe Kelly.

Dar Charlie? Nu avea pe nimeni.

Dacă ea i l-ar prezenta pe Chase, Charlie ar avea și el pe cineva...

Acest lucru ar putea să-i facă bine lui Charlie. Ar putea să-i facă bine chiar și ei. Cine știe? În orice caz, nu avea nimic de pierdut, asta era sigur.

*
* *

Ghinion! Chase nu era acasă.

Joanna își zise că ar fi făcut mai bine să telefoneze înainte de a veni. Dar dacă i-ar fi telefonat, el ar fi spus imediat nu, fără ca ea să poată să-i explice, și fără ca ea să aibă șansa să-l revadă.

Abia plecă Charlie că Joanna și sări în mașină și porni hotărâtă înspre Manhatan Beach.

Nu putea să nege că, pe drum, nu avusese vreo două ezitări.

Dar din moment ce avusese deja curajul, o dată în viață, să zică „nu" acolo unde întreg universul o îndemna să spună „da", ea nu dădu înapoi.

Bătu deci la ușa lui Chase. Nici un răspuns. Bătu din nou. De cealaltă parte a ușii, din nou liniște.

Mai degrabă să moară decât să se întoarcă acasă. Mai degrabă să moară decât să-și fi adunat tot acest curaj degeaba. Voia să culeagă rodul îndrăznelii ei, chiar dacă acesta ar fi fost un refuz grosolan!

Așteptă.

Când Chase sosi în sfârșit, și o găsi în fața ușii sale, încremeni stupefiat.

– Chase, bună ziua! Eu sunt.

Reuși să-i adreseze un zâmbet cald cu care spera să-și ascundă tulburarea. Fusese de ajuns să-l vadă apărând pentru a fi sigură că niciodată nu-l cunoscuse și înțelesese cu adevărat... Bărbatul acesta era și nu era Chase. Nici absolut același, nici absolut un altul.

Chase murmură un „Joanna" pe tonul unuia care constată că tocmai se produsese o catastrofă naturală.

„Haide, se încuraja Joanna. Spune-i de ce ai venit."

Da, dar cum să-i spună? Era de ajuns să-i privească expresia glacială de pe față pentru a fi convinsă că visase atunci când se gândise că Charlie și el s-ar putea împrieteni.

– Vrei să te ajut? întrebă ea văzând cele două pachete mari pline de provizii din brațele lui.

– Nu.

El reuși totuși să deschidă ușa și intră. Obrajii Joannei începeau să se împurpureze serios. Dar dacă ar da înapoi acum, ar părea absolut idioată, mai mult chiar decât dacă s-ar arunca în apă. Dintre două rele, îl alese pe cel mai mic.

Îl urmă înăuntru, închise ușa în urma ei, dar nu se aventură mai departe. Privi în jurul ei și se miră că nu-și mai amintea prea bine acest decor, unde venise atât de des în urmă cu cinci ani.

Pe vremea aceea însă, se așeza timid pe marginea unui fotoliu și nu-l vedea decât pe Chase, pe care îl privea cu timiditate și nedumerire.

La douăzeci de ani, era atentă doar la emoțiile ei și nu încercase să afle ce putea să-i spună apartamentul lui despre el.

Astăzi, voia să știe.

Interiorul era decorat în culori calde. Scaune de piele erau simpatic intercalate printre cele de răchită. Pe jos, erau niște încântătoare covoare navajos.

O mulțime de cărți, reviste, ziare... O colecție de discuri ce ocupa un întreg perete dovedea electismul gusturilor lui. În ansamblu era o încăpere fără pretenții în care te simțeai bine. Joannei îi plăcu mult.

– Îți mulțumesc că m-ai eliberat, zise el.

Joanna zâmbi.

– Nici o problemă. Le-am confirmat și eu despre articolul pe care voiai să-l scrii.

– Mi-au găsit cumva și mașina? întrebă el după o vreme.

– Mașina ta? repetă ea prostește.

– Credeam că de asta ai venit.

– Nu, nu.

El o privi, ca și cum ar fi spus: „Atunci, de ce?"

Joanna respiră adânc și îndrăzni:

– Vreau să-ți cer o favoare.

– O favoare?

Joanna nu-și dăduse niciodată seama că se poate să exprimi, din adâncul ființei tale, un refuz atât de radical, doar în două cuvinte, și fără să mai ai nevoie să-l rostești explicit.

– Nu pentru mine. Pentru unul din elevii mei.

– Elevii tăi?

– Da, eu sunt profesoară... Doar nu credeai că voi rămâne o „debutantă“ toată viața?

– Nu credeam nimic.

– Predau sociologia și educația fizică, precizează ea.

El ridică sprâncenele. Era surprins. Și Joanna își zise că poate nu-i rău să-l surprindă un pic. Îi adresă un zâmbet fugar plin de speranță, căruia el nu-i răspunse.

– Și despre ce fel de favoare este vorba?

– Ei bine, am un elev... Se numește Charlie Seeks Elk și am impresia că i-ar trebui printre multe alte lucruri, ceea ce se cheamă un model. Pe cineva care să fi reușit în viață, înțelegi ce vreau să spun?

Îl privi, pândind un semn de încurajare. Nu găsi nici unul. Își continuă totuși pledoaria.

– Are cincisprezece ani. N-are pe nimeni. Nici o rudă. Are nevoie de cineva. De preferință, un bărbat.

Îl privi din nou, în căutarea unei speranțe. Nimic.

– Are nevoie să vadă că un indian a reușit în viață.

Din nou nimic. Simțea un nod în gât, gata să se sufoce.

Chase întoarse către ea o față cu o expresie absolut indescifrabilă. Chipul acesta putea foarte bine să fi fost sculptat și în piatră.

– În sfârșit... M-am gândit... la tine.

Urmă o tăcere cât o eternitate. Și apoi, cu o privire consternată, Chase spuse în sfârșit:

– La mine?

De fapt, nu era o întrebare. Unei adevărate întrebări, Joanna i-ar fi răspuns. Nu, era ca și cum el cântărea greutatea cuvântului. Spuse din nou, total nedumerit:

– La mine?

Ea îi adresă un zâmbet pe care care-l voia cât se poate de încurajator.

– Da, la tine.

– Cum adică?

– Tu ești indian; ai reușit în viață; tu...

– Aha, eu sunt indian? Buun! Adu-mi repede penele și tolba cu săgeți! Hai să fim serioși măcar cinci minute, Joanna: știu eu oare ce înseamnă să fii indian?

– Ai îndoieli?

– Ei bine, da, draga mea! Am jumătate din sânge evreu austriac, și cealaltă jumătate navajo; sunt catolic, am fața măslinie a metișilor, dar contul meu din bancă face din mine ceea ce se cheamă un „P.A.S.A.“, adică un Protestant anglo-saxon alb!

– Dar...

Întoarse spre Joanna o privire bănuitoare și aspră.

– Este cumva o glumă? întrebă el.

– Firește că nu.

– Seamănă a glumă! Nu! Este pur și simplu absurd! Las-o baltă!

După tonul pe care-l folosi, Joanna înțelese că nici măcar nu mai este cazul să discute.

– Înțeleg, zise ea.

Pe sub ferestrele lui trecu un grup de adolescenți pe role. Când vacarmul făcut de ei dispăru, Joanna reluă:

– Nu este din cauza lui Charlie, nu-i așa? Ci din cauza noastră...

Chase tresări.

– A noastră?

– Vreau să zic, a mea...

– Nu, tu n-ai nici o vină!

– Nu sunt supărată pe tine, să știi, răspunse ea. Presupun că în locul tău, și eu aș proceda la fel. Tu tot n-ai înțeles de ce am făcut ceea ce am făcut.

Era ultimul lucru de pe lume despre care Chase ar fi avut chef să vorbească. Acea căsătorie ratată, acea monumentală încurcătură care nu i se păruse niciodată reală... Era ca și cum totul se petrecuse într-o a patra dimensiune.

Se gândea că Joanna făcuse îndeajuns pentru a-i tulbura echilibrul reapărând, în urmă cu două-trei săptămâni. Nu mai avea acum nevoie de ea, s-o asculte cerându-i favoruri, prezentându-i scuze pentru trecut, insinuându-se în viața lui.

Toate astea erau de acum povești vechi. Moarte și îngropate. Sub un strat de pământ pe care era mai bine să nu-l răscolească.

– Este evident că nu m-ai iubit.

Spunând acestea, el încerca să-și mențină vocea într-un registru cât mai neutru cu putință.

– Nu-i adevărat.

– Ah, bun, vrei să spui că mă iubeai? Ciudat mod de a mi-o dovedi!

– Dragostea pe care ți-o purtam nu avea nimic de-a face cu decizia mea.

– Te cred, zise el cu o amărăciune imposibil de ascuns.

Cu mâinile în buzunar, privea marea. Simți cum ea se apropie de el.

– Aș fi făcut o greșeală teribilă căsătorindu-mă cu tine... N-ar fi mers niciodată. Eram prea tânără, prea proastă.

– Și ai avut o revelație orbitoare mergând spre altar? Ca pe un Drum al Damascului?

– Nu chiar în momentul acela.

– Atunci, mai târziu. Chiar în clipa în care trebuia să spui „da“?

– Nu aveam de gând să-ți fac rău.

Nici el nu voia să recunoască faptul că i-ar fi făcut rău.

– Nu... Dar m-ai ridiculizat.

Ea închise ochii.

– Îmi pare rău.

– Ai mai spus-o.

– Nu în felul acesta vom putea să... Am fost proastă. N-ar fi trebuit să las ca lucrurile să meargă atât de departe. Dar nu știam cum să mai opresc acest angrenaj în care...

– De ce nu mi-ai vorbit nimic despre ce ai de gând?

– Să-ți vorbesc? Dar noi nu vorbeam niciodată. Niciodată! Știi bine.

Avea dreptate. Li se întâmpla să râdă, să pălăvrăgească, să se fandosească, dar să vorbească, nu, niciodată. Nu în felul în care vorbeau alți logodnici.

– De ce crezi că era așa?

– Pentru că mă temeam de tine, Chase. Eu eram o nimeni, pe când tu, tu erai deja cineva.

– Erai fiica lui Jeremiah Hancock-Smith.

– Asta era drama! Eram fata cuiva! Și după declarația ta de dragoste, devenisem logdnica altcuiva. Eram pe punctul de a deveni soția cuiva. Nu am avut niciodată ocazia să știu cine eram eu cu adevărat.

Chase dădu din cap. Toată teoria asta, pentru el, nu avea nici cap nici coadă.

– Nu mă înțelegi?

– O fi cum zici tu.

– Dar tu, nu te-ai îndoit nici o clipă?

– De ce?

– De identitatea ta. Cine erai, ce aveai de gând să faci în viață!

Chase consideră că această idee merita să fie aprofundată.

Cine era el? Chase Emerson Whitelaw, fiul Denisei Chase Whitelaw și al răposatului Emerson Whitelaw, nepotul lui Alexander De Witt Chase și, în această calitate, moștenitorul averii și viselor familiei Case. Un nou „Cetățean Kane".

Asupra acestor adevăruri nu exista nici o îndoială. Știuse întotdeauna asta, crezuse întotdeauna în acest adevăr. Știa ce așteaptă universul de la el. După cum el însuși aștepta același lucru.

Ceea ce bunicul său dorise să facă, voia și el. Singurele întrebări veneau dinspre răposatul său tată... Bărbatul care își lăsase o amprentă de necontestat asupra trăsăturilor lui, dar nu și asupra vieții lui. Erau doar întrebări fără răspunsuri. Mama sa nu scotea o vorbă despre el. Când era evocat numele tatălui său, devenea lividă și lăcrima. Bunicul lui făcea tot ce-i stătea în putință ca să umple golul. Dar Chase trebuia să recunoască faptul că nu știa mare lucru despre Emerson Whitelaw.

– Era un bărbat frumos. Un bărbat curajos. Ar fi mândru de tine, îi zicea el adesea lui Chase când, copil fiind, acesta îi punea întrebări.

Dar când Chase începu să se întrebe ce însemna „a fi indian", bunicul său ocolea întrebarea și răspundea sec, ridicând din umeri:

– N-are importanță... Înainte de toate, tu ești un Chase. Cei crescuți de albi sunt albi; cei crescuți de pieile-roșii sunt piei-roșii. Pe tine eu te-am crescut, așa că ești un alb. Ceea ce contează este prezentul.

Și cum prezentul era bogat în evenimente, Chase își spunea că bătrânul avea dreptate.

– Nu, îi spuse el Joannei. N-am avut niciodată nici cea mai mică îndoială.

– Ei bine, eu am avut! Ți-am scris, am încercat să-ți explic.

Chase fluieră disprețuitor.

– Da, mi-ai scris! „Îmi pare rău. Aș fi vrut ca toate astea să se fi petrecut altfel. Dar nu pot să mă căsătoresc cu tine pentru că nu știu încă cine sunt. Trebuie să mă regăsesc."

Era un citat exact din scrisoarea pe care i-o adresase Joanna. Rostise acest fragment cu o voce piţigăiată, în bătaie de joc.

Joanna roşi.

– Asta voiam să spun. O credeam sincer. Chiar dacă stilul era pueril sau grotesc. Cel ce n-a trecut prin aşa ceva nu poate să înţeleagă... Ascultă, Chase, sunt gata să repet ce am scris: Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Îmi pare rău de ceea ce se întâmplă acum. A fost o greşeală că am venit aici.

Chase mormăi ceva. Cu mâinile în buzunarele blugilor, privea marea, sperând că sinceritatea Joannei nu va reuşi să-i dezamorseze furia şi ura.

Ea se îndreptă spre uşă şi o deschise.

– Charlie s-a descurcat fără tine până acum. Poate s-o facă în continuare, îi aruncă ea peste umăr. Îţi mulţumesc totuşi că ai terminat acel articol despre drama prostituţiei. Asta va fi fapta ta bună de Crăciun. Şi este totuşi ceva ce ai făcut pentru el.

– Poftim?

– Îţi aminteşti de fata despre care ţi-am vorbit? Cea care a murit.

– Da.

– Era sora lui.

Capitolul 4

– Individul avea o armă, sunt sigur.

Carlos Castillo era așezat pe marginea biroului lui Chase. Se aplecă în față și șopti pe un ton confidențial:

– Așa că, eu am șters-o, și încă repede!

Tânărul reporter se minuna și acum că scăpase ușor.

– Deci, n-ai de gând să termini acest articol?

Castillo, îngrozit, îl privi pe Chase de parcă acesta înnebunise.

– Să termin acest articol? Dar, credeam că... Vreau să zic... N-ai înțeles că individul avea o armă?!

– Da, ai mai spus-o, răspunse Chase, întinzându-se și prinzându-și mâinile la ceafă. Și articolul?

Castillo ridică din umeri, stingherit.

– Poate că n-am să-l mai termin, zise el, după ce stătu pe gânduri o clipă. Nu merită să te lași împușcat pentru asta. Este vorba doar despre niște muncitori clandestini.

– Dacă așa crezi tu...

– Și, în plus, toată lumea se așteaptă ca eu să știu să vorbesc spaniola.

În adâncul sufletului, Chase știa bine ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui Castillo. Și n-avea nici o importanță dacă vorbea spaniola sau nu. Ar fi plecat din nou pe teren, în căutarea adevărului.

Era un subiect formidabil pentru un articol. Genul de subiect pentru care ar fi făcut orice. Povestea unor muncitori clandestini. Condițiile lor de muncă și de viață. Despre fermieri bogați, despre liderii de sindicat, despre spărgătorii de grevă. Era exact stilul de anchetă care ar fi speriat pe oricine.

Dar se sfârșise vremea când se ocupa de toate astea. Acum făcea muncă de birou, era în consiliul de administrație, făcea rapoarte în triplu exemplar...

Visa însă să-l fi putut întreba pe Castillo despre sursele sale și să fi plecat „în campanie“. Dar era imposibil. Îl chema datoria.

Între datorie pe de o parte, și Marlene pe de alta, nu mai avea timp să alerge după muncitorii clandestini și după bogații fermieri. Chiar și după cei care erau înarmați...

Marlene fusese limpede! Dacă el se gândea să-și construiască un viitor cu ea, reportajele periculoase erau interzise. Și cum să nu se gândească să se așeze la casa lui?

Avea treizeci și cinci de ani. Era timpul s-o facă. Să aibă o soție, un cămin, o familie. Toate lucrurile pe care le-ar fi avut de cinci ani dacă Joanna Hancock-Smith nu l-ar fi lăsat baltă în ultimul moment.

Dar acum nu mai avea timp de pierdut gândindu-se la Joanna Hancock-Smith. Își zicea de treizeci-patruzeci de ori pe zi că nu se va mai gândi la Joanna. Joanna însemna trecutul. Viitorul avea un prenume frumos, Marlene.

O vedea din ce în ce mai des, în ultima vreme. De trei-patru ori pe săptămână, o invita la cină, la cinematograf, sau se plimba cu ea pe plajă. Erau niște lucruri bine calculate din partea lui. Dar Chase își spunea că trecuse de vârsta binecuvântată când putea să lase dragostea la întâmplare.

O relație sinceră, fără dificultăți, nu se realizează de la sine. Trebuie lucrată, îngrijită. El era hotărât să facă asta pentru a avea o viață fericită cu Marlene.

– Crezi că ar trebui să mă întorc acolo? întrebă Castillo, care îl privea bănuitor pe Chase.

– Poftim?

Chase încercă să se concentreze din nou pe ceea ce îi spunea tânărul reporter.

– Asta ai face tu în locul meu, nu-i așa?

– Firește, zise Chase.

Dar părea din nou absent. Atenția îi fu deodată atrasă de doi bărbați care intraseră în redacție. Se vedea că nu erau de-ai casei.

Purtau niște blugi și niște tricouri jegoase, aveau părul negru, întins și puțin cam lung și tenul măsliniu.

– Ăștia doi au ceva de povestit, își zise Chase.

De îndată ce cei doi intruși zăriră biroul cu pereți de sticlă în care se afla Chase, merseră direct într-acolo.

Chase habar n-avea cine erau. Nu-și amintea să-i mai fi văzut vreodată. Dar când îi văzu apropiindu-se, simți un fel de fior prin vene, primul după multă vreme. Chiar dacă le promisese bunicului său și Marlenei că nu va mai alerga după subiecte de articole, nu spusese niciodată că le va refuza pe cele care îi vor fi servite pe tavă.

Castillo ieși.

Cei doi necunoscuți se opriră în pragul biroului. Chase se apropie de ei.

– Chase Whitelaw? întrebă cel care părea să fie mai în vârstă.

Chase încuviință din cap.

Bărbatul îi întinse mâna.

– Eu mă numesc Joseph Begay. Născut în tribul Frunților Roșii, pentru breasla Sărarilor.

Continuă, enumerând numele mamei sale, a tatălui său, a bunicilor, a unei mătuși, a vreo doi unchi. Apoi îl arătă pe cel de lângă el.

– Este fratele meu.

– Curtis Begay, zise acesta, și începu să recite și el numele altor rude.

Probabil că, pentru ei, toate astea aveau un sens, dar Chase nu pricepea care este acesta. Aștepta ca bărbații să-i explice. Dar cei doi așteptau și ei... Ce anume? se întreba Chase.

După o tăcere prelungită, Joseph Begay spuse:

– Dumneata ești navajo?

– Navajo? Oh! Da. Dinspre tatăl meu.

Cei doi oaspeți părură ușurați.

– Ești fiul lui...? întrebă Joseph.

– A lui Emerson Whitelaw.

Dar ei așteptau ceva în plus.

– Din ce clan? întrebă Curtis.

Chase ridică din umeri.

– Nu știu. Nu am fost crescut acolo. Tatăl meu a murit înainte de a mă naște.

Frații Begay se priviră cu îngrijorare.

– Ei da, reluă Chase, eu nu sunt un navajo pur sânge.

– Nu, zise Joseph, a cărui dezamăgire era evidentă. Dar... ești cea mai bună speranță pe care o avem.

Chase mai văzuse în cariera lui umeri încovoiați de îngrijorare, haine tocite, fețe neliniștite, și avea impresia că poate înțelege pe oricine. Văzuse deja toate astea la oameni care veneau aici în speranța că își vor vedea scrisă negru pe alb povestea lor. Oameni care se agățau și de un fir de iarbă.

Veneau aici cu speranța că vor întâlni pe cineva care să-i asculte până la capăt fără să se plictisească.

Chase îi invită să intre în birou și le oferi câte un scaun.

– Am citit articolul dumitale, îi explică Joseph.

Chase dădu din cap. În general pentru asta veneau oamenii aici.

– Care dintre ele?

Curtis își drese glasul, stânjenit.

– Cel despre... prostituție, zise el.

– Bun articol, comentă Joseph. Știi multe lucruri despre asta. Cunoști mulți oameni.

Chase încercă să nu-și amintească de o anumită persoană pe care o întâlnise din cauza acestui articol.

Așteptă, cunoscând parcă deja urmarea. Va fi el de acord să scrie un articol despre subiectul care îi preocupa?

– Printre fetele pe care le-ai întâlnit, zise Joseph, erau cumva și fugare?

– Cele mai multe, da. În orice caz, printre cele mai tinere.

Joseph scoase o fotografie din buzunar și i-o întinse lui Chase.

– Este nepoata mea, Jenny Tso.

Era o mutriță frumușică de indiană. Să tot fi avut vreo șaisprezece ani, poate mai puțin.

– A dispărut, zise Joseph.

– A fugit de acasă?

– Da, spuse Curtis.

– Noi credem că ar putea să fie în Los Angeles, adăugă Joseph.

– Și vreți să știți dacă am văzut-o?

Speranța se citi în ochii celor doi.

– Ai văzut-o? întrebară amândoi deodată.

Chase privi cu atenție fotografia. Nu întâlnise însă pe nimeni care să semene cu Jenny Tso.

– Nu, îmi pare rău.

Se ridică de pe scaun și continuă:

– Aș fi vrut să vă pot ajuta, dar... În sfârșit, dacă mai pot face ceva pentru voi..., zise el din politețe.

– Găsește-o, zise Joseph brusc.

– S-o găsesc? Eu?

Frații Begay îl priviră pe Chase. Mirarea lui părea să-i surprindă.

– Dar... de ce tocmai eu?

– Pentru că ai scris acel articol, îi explică Joseph. Pentru că îi cunoști pe oamenii potriviți. Știi unde să te duci, pe cine să întrebi.

– Și apoi, zise Curtis, pentru că și dumneata ești un navajo.

*

* *

După plecarea fraților Begay, Chase îi telefonă Marlenei, pentru câteva sfaturi și puțină încurajare. De la bun început, ei i se păru absurdă pretenția celor doi navajo.

– Au intrat în biroul tău și ți-au spus: „Găsește această fată“?

– Nu chiar așa.

– Și de ce le-a intrat în cap că tu te vei ocupa de asta?

– Din cauza ultimului meu reportaj, ei cred că eu cunosc cu siguranță oamenii potriviți. Și apoi, adăugă el după o oarecare ezitare, pentru că sunt un navajo.

– E o tâmpenie. Tu nu ești mai navajo decât mine!

– Ceva mai mult totuși.

– Ești un Chase sută la sută.

Chase se gândi că într-adevăr, în fața celor doi adevărați navajo, el se simțise mai degrabă Chase decât indian.

– Tu ai alte treburi decât să te ocupi de asta! zise Marlene.

– Știu, dar...

Ținea în mână fotografia lui Jenny Tso. Povestea asta răscolise ceva adânc ascuns în sufletul lui.

– Ascultă, Chase. Nu ai timp să te ocupi de așa ceva, să fie limpede. Dar cu siguranță că știi pe cineva care să... Indienii aceștia au măcar dreptate într-o privință: tu știi cui să te adresezi pentru început.

– Poate.

– Atunci vobește cu oamenii aceia. Să se ocupe ei.

*

* *

Marlene spusese: „Vorbește cu oamenii aceia. Cunoști cu siguranță pe cineva care..."

Cunoștea pe cineva. O cunoștea pe Joanna.

Dar era imposibil. Pentru că Joanna îi era indiferentă. Absolut. Și atunci, de ce nu s-ar duce la ea? Doar nu risca nimic. Nici ea nu risca nimic. Deveniseră doi străini...

„Atunci, întreab-o", îi șoptea o voce interioară. Ea spusese că ajută poliția în weekenduri să găsească fete fugite de acasă. Fără îndoială că va accepta să caute o adolescentă pornită pe calea pierzaniei.

Da, dacă el i-o cerea.

Dar, nu, el nu-i va cere nimic!

Capitolul 5

A doua zi dimineață, nedormit, neras, obosit, se duse la Joanna.

Nu pentru el. Pentru cei doi indieni. Pentru Jenny Tso. Pentru Joseph și Curtis Begay. Pentru navajo. Orice ar fi vrut să însemne asta.

Și trebuia să recunoască fapul că, pentru el, nu însemna mare lucru. Dar după o noapte de nesomn în care se învârtise necontenit în patul lui, gândindu-se la bărbatul care-i dăduse viață, la cel care nu apucase să trăiască îndeajuns ca să-și vadă fiul, Chase era convins că datorează măcar atât memoriei tatălui său.

El n-avea timp s-o caute pe Jenny Tso. Dar putea să facă în așa fel ca frații Begay să întâlnească pe cineva care-i putea ajuta mai bine decât ar fi putut-o face el.

Și doar pentru faptul că acel cineva era Joanna, nu era un motiv să pretindă că ea nu există!

Îi găsi adresa în cartea de telefon. Cu siguranță că era singura Hancock-Smith.

Porni spre Torrance, acolo unde cartea de telefon îi promitea că o va găsi pe Joanna Hancock-Smith.

Dar cartea de telefon promitea mai mult decât putea să facă. Joanna nu era acasă.

În drum, Chase își imginase casa în care ea locuia. Era fără îndoială un imobil frumos „de înalt standing", cu terase, fântâni arteziene, curți interioare... Se înșelase. Clădirea nu era frumoasă și nici de „înalt standing". Era o clădire ieftină, obișnuită. Pe pervazul uneia dintre cele o sută de ferestre, era un cactus firav într-un ghiveci cu pământ și pietricele. Și singura arteziană pe care o văzu ieșea din furtunul cu care un bătrân își spăla mașina pe trotuar.

În timp ce ezita în fața acestei priveliști, auzi pași în spatele lui. Se întoarse și văzu că era ea. Era în șort și bluză de trening, se întorcea de la alergarea ei matinală.

– Chase?

Părea aproape la fel de surprinsă să-l găsească în fața casei ei pe cât era chiar el de surprins de asta.

Chase simți un nod în gât. Dacă în acea faimoasă seară i se păruse că este sexy, în rochia ei mulată și cocoțată pe sandalele cu bridă legată de gleznă, nu se putea compara cu efectul pe care-l producea acum, îmbrăcată astfel cu un șort foarte scurt și cu tricoul de bumbac. La prima privire pe care i-o aruncă, inima îi tresări în piept. Se înfurie împotriva lui însuși.

– Joanna, zise el în sfârșit, făcând o mică reverență.

Ea îl invită înăuntru. Și când el intră în apartament, fu curios să vadă dacă interiorul imobilului se potrivea cu exteriorul.

Era totuși puțin mai somptuos. Dar era cald și confortabil. Era un colțișor de „acasă"... În salon nu erau decât trei piese de mobilier: o măsuță joasă, un șezlong de răchită și o canapea plină de perne multicolore. Alte perne, la fel de colorate, erau aruncate ici-colo pe o banală mochetă bej. O tapiserie africană, amintire din Botswana, era atârnată pe perete.

Chase refuză băutura pe care i-o oferi Joanna și abordă direct subiectul:

– Am venit să-ți vorbesc despre niște indieni pe care-i cunosc.

– Indieni?

Chase se plimba în sus și-n jos prin încăpere, dar simțea că Joanna îl urmărește.

– Da. Ieri au venit la mine doi bărbați. Erau indieni navajo. Își căutau o nepoată care a fugit de acasă. Ei cred că ea este în Los Angeles și vor ca eu s-o găsesc.

– Tu?

Chase pufni, enervat.

– Asta le-am spus și eu. Dar ei cred că eu sunt singura lor speranță pentru că am scris articolul acela despre prostituate, pentru că eu cunosc mai mulți oameni, pentru că sunt...

Făcu o pauză, atât de scurtă încât Joanna nu știu niciodată dacă o făcuse pentru a-și regla respirația, sau pentru că vrusese să sublinieze misterul, exotismul, nepotrivirea cuvântului.

– ...Navajo. Ei mai spun și „dine", adică oameni din tribul navajo, îi explică el.

Înainte să vină aici, răsfoise o enciclopedie.

– Știu, zise Joanna.

– Ah, da?

– Am făcut un curs de antropologie în facultate.

Chase își înfundă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

– Cred într-adevăr că, în domeniul acesta, tu știi mai multe decât mine. De altfel, de aceea am și venit.

– Vrei să știi dacă am văzut fata.

– Pentru început, da.

Și îi întinse fotografia lui Jenny Tso.

Joanna o privi atent și până la urmă dădu negativ din cap.

– Oricum, nu-mi făceam prea mari speranțe, zise Chase, luând înapoi fotografia. Îți mulțumesc totuși.

Se simți dintr-o dată ca țintuit în pământ. Ridică stingherit din umeri, și se întrebă cum să continue.

– Bun..., făcu el continuând să se gândească. Poate că îți mai vine și ție vreo idee. Cam pe unde ar putea fi căutată, de exemplu. În felul acesta, voi avea ce să le spun când vor reveni la mine.

Își plecase privirea între timp și când o ridică văzu că Joanna îl privea cu tandrețe, cu o schiță de zâmbet pe buze.

Simțind că roșește, se enervă și-și întoarse fața.

– Dar nu mai are nici o importanță.

– Firește că are! Altfel, n-ai fi venit aici niciodată... Când te mai vezi cu ei?

– Pe la prânz.

– Voi veni cu tine.

– Vei... Poftim?

– Dacă îmi dai voie, completă ea.

Să-i dea el voie Joannei?!

Cât privește Curtis și Joseph, ei nu numai că i-ar fi dat voi, dar chiar și-ar fi dorit asta. Bineînțeles că Joanna, ca voluntar în poliție, putea să facă mult mai mult pentru ei decât el.

– Atunci, fără nici o chestiune personală, zise el sec.

– Cum?

– Dacă o faci, o faci pentru ei. Nu pot să mă implic împreună cu tine din nou. Asta nu se va întâmpla, zise el cu un aer încăpățânat.

– De acord!

Și faimoasa bărbie Hancock-Smith se înălță provoator.

– Consider-te ca... dezlegat.

De data aceasta, obrajii lui Chase erau în flăcări. Știa că este în defensivă, dar n-avea încotro. Exista în ea ceva care-l tulbura fără voia lui.

– Iartă-mă, zise el. Voiam doar ca totul să fie limpede.

– Acum că totul este foarte limpede, ce-ar fi să mergem?

*

* *

Joanna credea că poate face minuni. Aflase asta de pe vremea când lucra în Botswana și când tot ceea ce făcea îi ieșea.

Aproape că se resemnase că nu-l va mai vedea vreodată pe Chase. Aproape că se convinsese că drumurile lor nu se vor mai întâlni niciodată. Așa gândise pe vremea aceea. Și iată că deodată el apărea în fața ei în carne și oase... Și, pe deasupra, cerându-i o favoare. Așadar, existau și minuni.

I-ar fi putut cere să facă pentru el un lucru legal sau ilegal. Dar îi cerea ceva ce ea făcea din tot sufletul și cu o mare bucurie.

Îi plăcură frații Begay de la prima privire și se părea că și ei o plăcură. Se simțeau mai în largul lor să vorbească cu ea decât cu Chase. Și Chase era bucuros că nu va mai fi nevoit să urmărească afacerea decât de la distanță.

Frații Begay povesteau, și Joanna încerca să înțeleagă ce o fi fost în capul lui Jenny când fugise de acasă. Nu era greu de priceput. Jenny era nefericită acasă. Avea o droaie de frați și de surori, și prea puțin loc. Jenny era cea care avea idei, planuri, ambiție, speranțe mari. Și Joanna putea înțelege asta. Societatea făcuse ca ele să se nască la ani-lumină distanță una

de alta, dar aveau în comun același setiment de neliniște, aceeași vocație de a pleca în căutarea propriei identități. Joanna fugise de la o nuntă care se celebra pentru ea dar aproape fără ea. Jenny luase de bune cuvintele pe care i le spusese una dintre surori: „Dacă nu te simți bine aici, pleacă în altă parte!“

Și atunci, într-o bună dimineață, Jenny plecase în lume. Trecură câteva zile până când familia ei să se îngrijoreze. Și apoi au început s-o caute. Nu era la bunica ei. Nici la unchiul Phoenix, nici la mătușa Teec Nos Pos.

Cineva își aminti că ea era singura care mai primea uneori vești de la cealaltă oaie neagră a familiei, marinarul Wilson.

– În Statele Unite, există două moduri de a dispărea fără să lași urme, zise Chase. Să te angajezi în marină, sau să devii vice-președinte...

Nimeni nu știa dacă Jenny primise vreo scrisoare de la Wilson în ultima vreme, pentru că întotdeauna doar ea primea corespondența. Dar era așa, doar o idee, o vagă speranță de care se agățase. Și aproape singura.

Odinioară, Wilson era încorporat în unitatea din Long Beach. Poate că se afla în port. Poate că-i scrisese. Poate că Jenny se dusese la el și se afla acum în Los Angeles. Mulți „poate“ și un drum lung de făcut. Dar o iubeau pe Jenny și trebuiseră să vină s-o caute. Trebuiau să-și încerce această slabă șansă.

– Este atât de tânără, zise Curtis. Și atât de naivă.

Și Curtis închise ochii, la gândul a ceea ce i s-o fi putut întâmpla deja.

Joanna hotărî că vor începe să ancheteze în zona portului și-și dădu întâlnire cu frații Begay. Aceștia plecară, după ce își exprimară toată recunoștința. Joanna le spuse să aștepte până când o vor găsi pe Jenny ca să-i mulțumească.

Rămași singuri, Joanna și Chase străbătură un adevărat deșert de tăcere. Chase își trecea cu nervozitate mâna prin păr; Joanna își punea un picior peste altul, apoi le schimba. Avea picioare lungi și frumoase. Chase tuși nervos; Joanna oftă.

– Îmi pare rău, zise el în sfârșit ca să rupă tăcerea.

– De ce?

– Pentru că cred că te-am împovărat cu o sarcină cam ingrată.

– Nicidecum! Dimpotrivă, sunt încântată.

– Crezi că o vei găsi?

– Am de gând să încerc, oricum.

El șovăi o clipă, apoi spuse:

– Îți mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

Nu făceau deloc progrese în conversație.

Apoi Chase își privi ceasul și spuse:

– Te-am făcut să pierzi ora prânzului. Și aproape și cina. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Era oferta unui armistițiu. Incredibil! În felul acesta înțelesese ea invitația. Chase aproape că se scuza pentru că spusese că nu dorește să existe „nimic personal“ în această afacere. Răspunse privirii insistente a Joannei printr-o mimică spășită. Ea îi zâmbi apoi, îngăduitoare.

– De acord, să mergem.

O duse într-un restaurant cu fructe de mare, în Redondo. Nu se putea spune că este un loc foarte șic. Pe vremea logodnei lor, el n-ar fi adus-o niciodată într-un asemenea loc. Pe atunci, dorea un loc simpatic, secret, și să se simtă bine cu ea.

Încetul cu încetul, distanța dintre ei se micșoră, și el se simți atât de relaxat încât îi vorbi despre țările pe care le vizitase, despre ceea ce mai făcuse. Și Joanna se întrebă cum de putuse, odinioară, să-l creadă rigid, greoi în gândire... Dar, cu cinci ani în urmă, nu-și vorbeau niciodată cu ușurința cu care își vorbeau astă seară.

Era adevărat că și ea se simțea mai în largul ei. Nu-i mai era teamă de el. Se simțea egală lui, nu vreo puștoaică neînsemnată care discuta cu un bătrân demnitar.

Îi vorbi despre anii petrecuți în Botswana, despre contrastul între viața unui simplu profesor pe care o dusese acolo și existența îmbelșugată a unei tinere de familie bună pe care o dusese înainte să plece, despre viața ei de acum, despre echipa ei de atletism.

*

* *

Pe la ora zece, o conduse acasă. Joanna se întreba dacă ar trebui sau nu să-l invite la o ceașcă de cafea. Dar, pe scară, treaptă după treaptă, Chase părea că se închide în el, redevenind de o politețe austeră, ca și cum tocmai își dăduse seama că astă-seară, preț de câteva ore, merseseră prea departe cu o ciudată familiaritate regăsită și reinventată.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse el după ce ajunseră la un pas de ușa Joannei. Ai făcut mult mai mult decât aș fi putut face eu, mult mai mult de asemenea decât aș fi îndrăznit să sper. Dacă este ceva ce pot face pentru tine... Orice.

– Chiar ar fi ceva, spuse ea foarte repede pentru că ocazia era prea frumoasă ca s-o rateze.

– Ce?

– Charlie, îți amintești de el?

Capitolul 6

Nu se gândise nici măcar o dată la Charlie toată ziua!

– Hei! Ușurel!... Crezi că eu știu ce înseamnă să fii indian? Și, pe deasupra, un indian „model“!

– Și totuși tu asta ești, zise Joanna. Fie că-ți place sau nu. Este în sângele tău. Nu-ți cer să-l înveți ritualuri indiene, ce naiba! Aș vrea doar să-ți petreci din când în când puțin timp cu el. Să joci biliard sau să alergați împreună, să vorbiți, să-l asculți, nimic foarte dificil.

Chase nu era convins.

– Adolescenții sunt ca marțienii: altă specie.

– Tu însuți ai fost așa.

– Da, dar în cel mai bun liceu din Rhode Island, în mijlocul unor puști provenind din familiile burgheze cele mai înstărite și mai arogante.

– Tocmai de aceea! Tu îi vei putea deci explica în ce fel trăiesc acei oameni.

– Nu cred că...

– Îmi datorezi asta, îi reaminti ea.

Știa și el lucrul acesta. Joanna fusese minunată toată ziua. Dar el nu putea să nu ezite.

„Ce știu eu despre adolescenții indieni? se întreba el. Chiar mai puține lucruri decât despre adolescenții albi."

Și apoi, mai era și munca lui, atât de importantă, acum când se pregătea să ocupe fotoliul de director al bunicului său. Și Marlene? Ce reacție va avea Marlene?

Înainte de orice era însă Joanna. Faptul că o mai văzuse o dată pentru a-i facilita întâlnirea cu frații Begay, era un lucru; dar cu cât o vedea mai des, cu atât își dădea seama că își dorește s-o vadă.

În urmă cu cinci ani, deja Joanna era o fată înaltă și suplă, cu o siluetă superbă. Dar astăzi! Era la fel de frumoasă, cu ceva în plus însă. Cu mai multă feminitate, cu un nu-știu-ce care-l făcea să-și piardă capul, să uite trecutul și marile lui hotărâri... Chiar trădarea ei! Ce s-ar întâmpla dacă i-ar trece prin minte să se ocupe de puștiul acela la care ea ținea atât? Înseamnă că va trebui s-o vadă foarte des!

„Vino-ți în fire, Whitelaw, își zise el. A trecut vremea copilăriilor."

– „Nimic personal", ai zis tu, îi reaminti ea, nemiloasă, când el tocmai începea să cedeze. De acord, nimic personal. Așa să fie. Suntem chit: eu mă ocup de frații Begay, tu de Charlie.

Tonul Joannei era aproape sec, dar privirea îi era plină de tandrețe.

– De acord, zise Chase. Dar numai de data asta, adăugă el cu un oftat de-ți rupea sufletul.

Joanna radia de bucurie.

– Fantastic! Să zicem, sâmbăta viitoare?

Lui Chase i se păru un pic cam repede.

– Sâmbătă? Trebuie neapărat să fixăm acum data?

– Da. Vreau să pot să-i spun ceva concret, data viitoare când îl voi vedea.

– Vrei să fiu legat la mâini cu angajamente precise?

– Da, să batem fierul cât e cald, zise ea zâmbind.

– Fie pentru sâmbăta viitoare. Vreo oră-două.

– Toată după-amiaza!

– Oh! Nu!

– Oh! Ba da! Nu este contagios, să știi. Și apoi, ce speri să poți face într-o oră?

– Bine, bine, toată după-amiaza, dacă vrei.

Chase se vedea deja anunțând-o pe Marlene că nu este liber toată după-amiaza de sâmbătă, și de ce.

Ochii Joannei scânteiau de bucurie.

– Mulțumesc, Chase, zise ea, înălțându-se în vârful picioarelor și sărutându-l pe obraz. N-o să regreți.

Din păcate, deja regreta...

*

* *

În căutarea lui Jenny, Joanna își urmări niște piste care n-o duseră nicăieri. Wilson Tso nu mai era în evidențele marinei de șase luni. Nimeni nu știa dacă mai este în Los Angeles sau nu. Și dacă Jenny colinda pe străzi, în orice caz n-o făcea pe acelea pe care scotociseră frații Begay și Joanna. Și foarte puține asemenea străzii le scăpaseră.

Era descurajant. După aceste zile fără nici un rezultat, Joanna ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să discute, căruia să i se confeseze. Cineva ca... Ar fi vrut să spună „ca Chase" pentru că la el se gândea, dar nu reuși să-și mărturisească asta.

Nu-l văzuse de o săptămână și se gândea tot timpul la el. Tăcerea lui o mira, pentru că se așteptase ca el să încerce, sub un pretext sau altul, să anuleze întâlnirea cu Charlie. Joi seara, Chase încă nu se manifestase. Ea tocmai voia să se felicite pentru cât de bine reușise să-l convingă, când sună telefonul.

– Nu pot sâmbătă, zise Chae, fără nici o introducere. Am un turneu de tenis.

Era cel pa care-l organiza cu regularitate Marlene.

– Nici o problemă, zise Joanna. Lui Charlie o să-i placă la nebunie.

– Dar...

– Te-aș înțelege cu plăcere dacă sâmbătă, toată ziulica, nu i-aș avea pe cap pe frații Begay. Vrei să facem schimb?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului indica faptul că el nu voia așa ceva.

– Copilul o să se plictisească de moarte, mai încercă Chase.

– Nici vorbă! Dimpotrivă, i se va părea fascinant. Pentru el ar fi ca și cum s-ar uita la Dynastie. Va crede că a trecut dincolo de ecran și se află printre personajele lui favorite!

Chase catadicsi să râdă de această glumă.

– Chiar așa cred, insistă Joanna.

Dar chiar dacă nu credea asta, tot nu i-ar fi spus. Charlie muncea la școală din ce în ce mai puțin. Trebuia un eveniment excepțional pentru a-l scoate din lâncezeala în care se afunda. Și toate speranțele Joannei se îndreptau către Chase.

*
* *

Sâmbătă dimineață, Charlie întârzie, dar veni totuși. De data asta, era îmbrăcat altfel decât în eternele lui tricouri și blugii jerpeliți. Își pusese un pulovăr pe gât albastru și un pantalon de pânză. Era un semn bun.

Numai că, Chase încă nu venise.

– Cine este tipul cu care vreți să mă întâlnesc? Prietenul dumneavoastră?

– Un prieten. Îl cunosc de mulți ani. Este indian. Și m-am gândit că, poate, voi doi...

Joanna nu-și termină fraza. O încheie Charlie în locul ei, cu o grimasă sarcastică.

– Că am avea ceva în comun? Tot credeți că mă puteți face fericit fără voia mea?

Joanna nu răspunse.

– Tipul ăsta, este bogat? Ca dumneavoastră?

Joanna nu vorbise niciodată despre originile ei burgheze, de avere, de studiile făcute în cele mai bune școli. Se îmbrăca ieftin dar șic, și nu purta niciodată bijuterii. Și totuși, Charlie știa...

– Nu... este sărac, recunoscu ea.

Charlie se strâmbă iar.

– Chiar nu înțeleg de ce țineți neapărat să vorbesc cu el. Eu, bani n-o să am niciodată.

– Poate că o să ai. Muncind din greu.

– El muncește din greu?

– Familia lui este bogată, recunoscu ea, sincer. Dar el muncește. Și chiar muncește din greu.

Charlie părea sceptic.

– Cu ce se ocupă?

– Este ziarist. Este un mare reporter...

– Ca și tipii din afacerea Watergate?

– Cam așa, da.

Înainte ca discuția să meargă mai departe sau să se împotmolească, un Ford Taunus rablagit intră în parcarea imobilului, cu Chase la volan.

În primele clipe, bărbatul realizat și tânărul adolescent, bogatul și săracul, cel care avea totul și cel care n-avea nimic, se observară. Pentru Joanna, ei semănau cu doi motani pe acoperiș care se măsurau, cântărindu-și forțele și pe cele ale adversarului, înainte de a se încăiera unul cu altul. Fermecător!

Joanna făcu prezentările. Ca să-i facă plăcere, Chase și Charlie își strânseră mâinile... Și apoi, datoria fiind împlinită, reîncepură să se privească.

– Azi după-amiază, Chase joacă tenis și și-a zis că poate ți-ar face plăcere să-l însoțești.

– La tenis?

Charlie repetă cuvântul ca și cum ar fi fost într-o limbă neînțeleasă pentru el.

– Două rachete, o minge, un fileu, înțelegi? îi explică răbdător Chase.

– Și mulți bani, completă Charlie. Este un sport al bogătașilor.

Ochii întredeschiși ai lui Chase îl priviră fără simpatie pe Charlie.

– Ia asta ca pe o vizită împreună cu un ghid în mijlocul unei culturi străine.

Charlie privi grămada de fiare care-i servea drept mașină lui Chase.

– Mi-ați spus că este putred de bogat?

Joanna păli.

– N-am zis niciodată că...

Și pentru prima oară de când venise, o părere de zâmbet lumină fața lui Chase.

Joanna plecă pentru că o așteptau frații Begay. Chase și Charlie se urcară în rablă.

– Nu-ți place mașina mea? întrebă Chase.

– Pentru mine, este nostimă... Numai că, eu îmi imaginam că un bogătaș ca dumneavoastră...

– Și aveai dreptate. Am avut una mai frumoasă, dar mi s-a furat. Era o Porsche.

O licărire de interes se aprinse în ochii lui Charlie.

– Cum au făcut de v-au furat-o? De fapt, ce vă mai întreb, este ușor. Se umblă la tabloul de bord, se scurt-circuitează demarorul, și gata!... Mi-a arătat prietenul meu, Reno.

Și Charlie începu să-i vorbească cu înflăcărare, fără să omită nici un detaliu din înaltele fapte de arme ale acelui Reno.

*
* *

Chase, în această ciudată companie, își făcu o intrare remarcabilă la terenul de tenis.

– Cine este? îl întrebă partenerul său de dublu. Vreo rudă?

– Nu, răspunse sobru Chase. Îl cheamă Charlie. Este un prieten al unui prieten...

– Așa îmi ziceam și eu, răspunse acesta.

Pe tot parcursul meciului, Charlie nu se mișcă din tribună. Privea în jurul lui cu aviditate, îi studia pe toți. Era exact cum îi descrisese Joanna: parcă asista pe viu la un episod din Dynastie.

Și apoi, în felul acesta, Chase putea să fie cu ochii pe el. Pentru că se temea oarecum ca băiatul să nu profite de situație și să „lucreze“ la BMW-urile și Jagurar-urile parcate în apropiere, să pună astfel în aplicare lecțiile „talentatului“ Reno.

Mai târziu când Chase ieși de la vestiare, Charlie nu mai era la locul lui. Începu să-l caute pe terenuri, prin tribune, la cafenea și, cu mai multă îngrijorare, în parcare.

Nici urmă de Charlie.

Gata să renunțe, îl găsi până la urmă, în spatele bufetului... făcând „inventarul" pubelelor!

– Ce naiba faci aici?

Fără să se ridice, Charlie întoarse totuși capul și zise peste umăr:

– Cercetări.

– Poftim?

– Cercetări, v-am spus doar.

– Cercetezi casoletele unsuroase și șervețelele de hârtie?

– Pentru mine, sunt materiale cu valoare sociologică. Fac o probă de memorie pentru cursul de etnologie.

Chase îl privi stupefiat.

– „O mică excursie sub conducerea unui ghid în mijlocul unei culturi străine", parcă așa mi-ați spus?

Chase își aminti că spusese ceva de genul acesta, dar la modul ironic.

– Ei bine?

– Tocmai asta fac. Trebuie să aleg să scriu despre o subcultură, așa mi-a zis domnișoara Hancok-Smith. Am găsit-o! Trebuie să scriu vreo douăzeci de pagini despre structura ei, despre sistemul ei de valori, chestii de-astea. Mi-a arătat ce vrea să însemne asta într-o carte despre trobriarzi.

Chase nu prea înțelegea ce aveau de-a face cu toate astea aborigenii din insulele Trobriand.

– Era vorba despre o subcultură în cartea aceea. Cercetătorii le luau interviuri, trăiau împreună cu ei. Le scotoceau chiar și gunoaiele. Mi s-a părut isteață treaba asta.

Uluit, Chase contempla rezultatele unei metamorfoze.

– Am găsit și eu subcultura despre care să scriu. Elita cluburilor de tenis. Este stupefiant ce poți găsi în pubelele lor!

*
* *

„Alo! Sunt Marlene. Pentru moment, sunt plecată la un safari. Dar, dacă îmi lăsați numele și numărul de telefon, vă voi suna de îndată ce voi fi împușcat leul!"

Era pentru a cincea oară că Chase asculta refrenul acesta. Și va fi pentru a cincea oară când va închide telefonul, după ce deschisese gura, și se hotărâse până la urmă să nu spună nimic...

N-o să recite totuși:

– Bună ziua, sunt Chase. Trebuie să-ți spun că puștiul pe care l-am dus astăzi la turneul de tenis, este incredibil! A prins poftă de viață după ce a descoperit subiecte cu valoare sociologică în înalta societate...

Cum poți să lași un asemenea mesaj pe un robot telefonic?

Totuși, Chase trebuia să discute cu cineva. I se părea extraordinar și reconfortant în același timp. Trebuia să împărtășească asta cu cineva.

Dimineață, plecase împreună cu un puști ursuz, disperat. Se întorsese seara cu unul vorbăreț, entuziast.

– Domnișoara Hancock-Smith zice că ți se formează caracterul în călătorii. Cred că are dreptate...

Reamintindu-și aceste cuvinte, Chase zâmbi. Da, călătoriile te formează. Dar nu-i nevoie să pleci la capătul lumii pentru asta. „Călătoria" este la fel de eficace dacă parcurgi de la un capăt la altul toată scara socială din Statele Unite.

*
* *

Se întorsese acasă la fel de entuziasmat ca și Charlie, și imediat, o sunase pe Marlene pentru a împărtăși acest moment cu ea. Mai încercă o dată.

– „Alo! Sunt Marlene. Pentru moment,..."

„Bine", își zise Chase, care închise telefonul și ieși.

*
* *

La ora zece seara, când auzi bătăi în ușă, Joanna nu prea avea chef să deschidă.

Dar când locuiești într-o singură cameră mare este greu să te prefaci că nu ești acasă când toate luminile sunt aprinse.

Deschise așadar ușa cu oarecare indispoziție...

– Chase!

Se ciupi, clipi de câteva ori. Dar, chiar și după asta, Chase era tot aici.

Îi oferi ceva de băut, el ceru bere. „Ca să-și înece cine știe ce supărare!“ se miră ea în gând.

– Ca să stropesc o renaștere! zise el, ca și cum i-ar fi citit gândul.

Și îi povesti totul.

Chase parcă era în al nouălea cer, și se poate spune că nu berea era de vină. Se contopise oboseala după un meci dificil cu nesperatul succes al întâlnirii lui cu Charlie Seeks Elk.

La sfârșit, era întins pe canapea, cu mâinile sub cap, cu ochii întredeschiși, simțind cum alunecă ușor într-o binemeritată letargie.

Îi plăcu această clipă în care se mulțumea doar să vorbească, prea obosit, prea fericit ca să se și miște. Era atât de ușor să fie cu ea; ea nu-i cerea nimic în plus, nici măcar nu propunea ceva... Joanna ședea de cealaltă parte a mesei, își sorbea alene berea-limonadă și-i permitea să fie el însuși.

Câteodată zâmbea. Era superbă atunci când zâmbea. Așa că el încercă să fie cât mai nostim ca s-o mai vadă zâmbind. Ar fi vrut să-și pună capul pe genunchii ei. Ea și l-ar fi plecat pe al ei spre el, și i-ar fi oferit prospețimea zâmbetului ei de Madonă.

Joanna se duse în bucătărie să aducă și ultimele două beri. Chase contemplă șoldurile rotunde și suple ale tinerei.

Câteva clipe mai târziu, adormi.

*
* *

Era pentru prima oară când ea îl vedea adormit. Și nu știu niciodată cât timp stătuse așa, observându-l, ținându-și răsuflarea. Poate un minut, poate un sfert de oră. Chase nu se mișca, dormea profund. La un moment dat, zâmbi în somn. Joanna, geloasă, se întrebă pe cine o fi visând. Ar fi pus pariu pe cincizeci de dolari că nu pe ea. Dorindu-și cu ardoare să piardă acest pariu...

Știa însă că nu-l va trezi ea. Dacă se trezea el singur, fie, înseamnă că așa era cursul firesc al lucrurilor. Dar dacă el nu se va trezi? Însemna de asemenea că așa trebuia să fie.

Joanna credea profund că trebuie să lași destinul să-și urmeze cursul, și credea în forțele secrete ale acestui destin.

Când ea se culcă alături de el, Chase zâmbi din nou în somn.

Dar nu se trezi.

Joanna îl dorea pe Chase din tot sufletul. Alături de el, în noapte, avu certitudinea că-l iubește cu pasiune.

Capitolul 7

Chase putea să doarmă oriunde, oricând. Dar niciodată prea mult timp.

Făcea parte din meseria lui: un pui de somn de o jumătate de oră în casa scării unui imobil în ruină din Belfast, în avion între Los Angeles și San Francisco sau cu capul pe volanul mașinii sale, așteptând la o întâlnire cu vreun informator care, de cele mai multe ori, îi dădea plasă.

Și se trezea repede, imediat în alertă, imediat proaspăt și bine dispus. Întotdeauna pregătit pentru orice, știind exact unde se află.

Lumina soarelui, care intra pe fereastră și-i scălda fața, îl surprinsese. Mai era de asemenea o aromă de cafea și zgomotul mașinilor de pe stradă. Ce însemna asta? Deschise ochii și văzu o încăpere necunoscută: un salon mare, cu o masă din lemn de tec, o tapiserie africană, și un ceas deșteptător cu afișaj digital care arăta 10:42.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Dormise mai bine de zece ore pe canapeaua domnișoarei Hancock-Smith. Imposibil!

Acum, începea să-și reamintească. Partida de tenis. Charlie. Beția succesului. Și cea a berii.

Joanna nu mai era aici. Pe el îl durea capul. Și-l scutură în speranța că îi va fi mai bine dar imediat regretă.

Pe masă era un bilet în care scria:

„Dormeai bușteан. După ziua de ieri, meritai acest somn. Eu am plecat împreună cu frații Begay să mă întâlnesc cu un polițist de la Brigada Mondenă pe care-l cunosc. Fă un duș dacă vrei. În frigider găsești suc de portocale, și în cuptor sunt sandvișuri pe care ți le-am păstrat calde. Ai și cafea câtă dorești. Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Charlie. Pe curând."

Și era semnat doar: „Jo".

*

* *

În aceeași seară, se dădea o recepție pentru a marca sfârșitul turneului de tenis. Și Chase îi era recunoscător mamei sale pentru lecțiile de bună-creștere pe care i le dăduse de-a lungul anilor. Acest lucru îl ajutase să fie în stare să poarte o discuție politicoasă și chiar interesantă cu oricine, chiar dacă era uneori într-o stare de neatenție la ce se întâmplă în jur.

Ronțăi din farfuria lui tot felul de aperitive până la desert, părându-i-se toate fade... Se gândea la Joanna. Unde era? Ce făcea?

În clipa aceea, Marlene se ridică de la locul ei și se îndreptă spre podium, pentru că Președintele Turneului de Caritate tocmai o aclama pe „cea fără abnegația și curajul căreia nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil."

– ...și deosebit de fermecătoare astă-seară, nu ți se pare? îi șopti mama sa la ureche lui Chase.

– Poftim? Oh! Iartă-mă, eram cu capul în nori...

– Ziceam că Marlene arată extraordinar de bine astă-seară, repetă Denise Chase. Dar ea este întotdeauna foarte frumoasă.

– Da, încuviință Chase, în timp ce Marlene apuca microfonul și-și începea discursul.

Era într-adevăr frumoasă. Frumoasă și calmă și sigură pe ea. Și distantă.

O privi în timp ce ea citea palmaresul, acordând fiecăruia trofelul și felicitând jucătorii și suporterii. Îi trata pe toți cu același aplomb – chiar și pe el, când veni, împreună cu partenerul său de dublu, să-și ia cupa care-i recompensa... Și Chase o vedea și peste douăzeci de ani făcând același lucru. Mondenitățile acestea erau o plăcere pentru ea.

Marlene era de asemenea și o gazdă perfectă, capabilă să organizeze un mare dineu de gală de sute de persoane, să-și amintească exact ce trebuia trimis la spălătorie, și să comande flori pentru cine știe ce aniversare, toate astea în același timp! Știa să pozeze la brațul lui Chase, atunci când acesta era de

față, și să aibă o atitudine de proprietară, fără să piardă firul discuției pe care o avea cu un bancher sau cu un general. Dar ceea ce nu știa ea să facă, era să-și împletească degetele cu ale lui Chase atunci când mergeau alături, așa cum văzuse el că fac femeile îndrăgostite.

Chase hotărî că-i va spune Marlenei.

Și nu mai târziu decât astă-seară.

Bătrânul Alexander întinse paharul ca să ciocnească cu nepotul său.

– Pentru viitoarea generație de jucători de tenis! zise el.

Chase își duse paharul la buze dar rămase îngândurat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă bunicul. Noua generație nu va întârzia prea mult să apară. Este de ajuns s-o vezi pe tânăra Copley cum te privește.

– Hmm! făcu Chase nedorind să discute problema.

– Am vrea să te vedem însurat, fiule, se grăbi să explice Denise, înainte ca bătrânul Alexander să spună același lucru în termeni mai duri.

– Sunt destul de mare ca să-mi găsesc singur o soție, zise Chase.

– S-a văzut ce rezultate ai avut ultima oară când ai făcut-o!

Asta-i bună! Alexander Chase trecea din nou prin una din fazele lui de autoritarism acut pe care Chase le numea „sfertul de oră à la Ivan cel Groaznic". În aceste cazuri, nu aveai ce face decât ori să-l asculți liniștit, cu ochii închiși, dând impresia că te superi, ori să schimbi cumva subiectul.

Și cum Chase n-avea deloc de gând să se lase însurat astă-seară, schimbă subiectul, prinzând din zbor primul gând care-i trecu prin minte.

– Mi s-a întâmplat ceva ciudat zilele trecute, zise el. Stăteam liniștit în biroul meu, când doi indieni navajo intrară înăuntru.

Schimbarea de fizionomie pe chipurile lui Alexander și al Denisei fu radicală și imediată. Sprâncenele stufoase ale lui Alexander se ridicară peste ochii lui de vultur, în timp ce bronzul slab al Denisei, atât de greu de abținut când ești de fel o blondă naturală cu tenul roz, se șterse brusc.

– Indieni navajo? întrebă Alexander.

Întrebarea semănase cu lătratul unui dulău, și cei din jur tresăriră.

– Ce voiau?

Chase se întreba dacă făcuse bine alegând acest subiect de conversație. Este adevărat că bunicul său o uitase instantaneu pe Marlene, dar terenul rămânea alunecos.

– O căutau pe o nepoată de-a lor care fugise de acasă.

– Și ce-i cu asta? Ce amestec poți să ai tu?

– Am scris un articol despre prostituție. Uneori cele ce fug de acasă sfârșesc prin a se prostitua.

– Ah, bun! Deci n-au venit la tine în mod special, pentru că își ziceau că ești navajo...

– Dar sunt un navajo, zise calm Chase.

Alexander își ridică furios bărbia și-și fixă nepotul drept în ochi.

– Tu ești fiul fiicei mele. Ești un Chase. Și încearcă să nu uiți asta.

O luă apoi pe Denise de braț.

– Începe să fie cald aici. Și este prea mare hărmălaie pentru urechile mele. Să mergem. Ia-ți mantoul. Mergi înainte, Denise. Te ajung imediat și eu din urmă.

– Da, tată, zise Denise.

Îi zâmbi lui Chase și, în loc de la revedere, îl mângâie ușor pe braț, și plecă.

Simțindu-se teribil de vinovat, Chase o urmări cu privirea în timp ce ea se îndepărta.

Alexander însă rămăsese aici și-l privea aspru.

– Bineînțeles că le-ai zis acelor afurisite de Piei-Roșii s-o șteargă din biroul tău.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că aveau nevoie de ajutor. Așa că am luat legătura cu Jo... cu o prietenă.

Nu era nevoie să precizeze cine era această prietenă. Pentru că fără îndoială că atunci bunicul lui ar avea multe de spus.

– Așadar nu te ocupi chiar tu, bine, bine...

– La ce le-aș fi eu de folos? întrebă Chase.

– La nimic, zise Alexander. La nimic. La nimic. Mă bucur că îți dai seama de asta.

Își privi nepotul și-i spuse cu gravitate.

– Nu poți să fii și alb și navajo, Chase. Este imposibil.

Apoi își bău restul de șampanie și începu să se îndepărteze. Artrita îi încetinea mișcările. Chase îl observă. Părea mult mai bătrân, astă-seară. Chiar vulnerabil. I se vedeau cei optzeci și doi de ani, nu cincizeci pe care adeseori părea să-i aibă. Nu mai era leul neînfricat care domnise peste lumea presei, în această parte a țării, de atâta vreme încât uneori se putea crede că va rămâne veșnic.

Chase resimți însă un enorm val de afecțiune pentru bătrân. Este adevărat că era irascibil, îndărătnic, încăpățânat, tiranic, nedrept uneori, dar era și singurul tată pe care Chase îl cunoscuse vreodată. Făcuse tot ce putuse, și intențiile lui fuseseră întotdeauna cele mai bune.

În ansamblu, Alexander făcuse o treabă excelentă.

– Mai sunt și altele, să știi, dacă n-o vrei pe Marlene.

Alexander schimbase complet subiectul. Cum îi stătea de altfel în fire! Revenea la oile lui. Și Chase era obligat să recunoască faptul că toate eforturile pe care le făcuse pentru a-l rătăci pe alte căi fuseseră zadarnice.

Chase zâmbi.

– Știu.

– Te gândești la cineva? bombăni Alexander.

Chase ezită.

– S-ar putea.

– Atunci, nu sta prea mult timp pe gânduri.

– O să am grijă.

– Foarte bine! Vii să iei micul dejun cu mine, miercuri?

– Dacă vrei, zise Chase.

– Vreau, răspunse Alexander, cuprinzându-l cu brațul pe după umeri.

Apoi, cu pași rari, plecă.

Chase privea oamenii care plecau, braț la braț. Se simți mai sigur ca niciodată. Ah, dacă măcar Marlene s-ar arunca în brațele lui cu pasiune ca și cum n-ar putea trăi fără el! Sau doar, atunci când trece pe lângă el să-i de un sărut fugar pe obraz.

În loc de asta, ea îl trimise să-l caute pe administrator care era singurul care avea cheia de la o anumită debara în care era vital ca ea să intre deîndată. După asta, îl mai lăsă să aștepte în timp ce ea făcea inventarul platourilor pe care se serviseră aperitivele alegându-le pe cele care-i aparțineau de cele care erau ale clubului.

Cu mâinile înfundate în buzunarele smochingului, Chase fierbea de furie.

– Nu ești obligat să mă aștepți, îi zise Marlene.

– Vreau să-ți vorbesc.

– Ei bine, să vorbim, se oferi ea cu amabilitate. Vino. O să-mi spui tot în timp ce eu număr scaunele. Marjorie Harris a șters-o fără să se ocupe de asta. Zău că nu poți avea încredere în ea... Dar de fapt, despre ce să vorbim, dragule?

– Despre dragoste, zise el, mergând în urma ei.

– Poftim? Despre dragoste? repetă ea pe un ton distrat.

– Da, vreau să știi și tu ce aștept eu de la o relație cu o femeie. Este vorba despre...

– ...37, 38, 39...

– ...despre tandrețe atenție, dragoste. În fine, chestii de genul ăsta, continuă el cu încăpățânare.

– 51, 52, 53, 54...

– Marlene! O să încetezi o dată să numeri blestematele astea de scaune și să mă asculți?

Marlene îl privi de parcă el și-ar fi pierdut mințile.

– Eu n-am nevoie.

Era rândul lui Chase să nu înțeleagă, și s-o privească stupefiat pe Marlene.

– Despre ce vorbești?

– Despre aceleași lucruri ca și tine: despre dragoste, pasiune, tandrețe... Marile sentimente...

Vorbea despre toate astea ca despre ceva inutil și murdar.

– Cine are nevoie de asta? La ce bun?

– La ce bun?... repetă, siderat, Chase.

– Suntem prieteni, Chase, îi explică ea simplu. Ne simțim bine împreună. Ne-am putea înțelege foarte bine toată viața. Suntem din același mediu, cunoaștem aceeași oameni, ne plac aceleași lucruri. În rest... toată vorbăria asta romantică – ea ridică din umeri – sunt exagerări, dragul meu... Povești pentru midinete.

Dar, pentru el, dragostea, „vorbăria romantică“, era cea mai frumoasă aventură și cea mai periculoasă din lume, singura care merita să fie trăită.

– Nu ești de acord? întrebă Marlene văzându-i expresia feței.

– Nu.

El scutură din cap și se încăpățână să repete.

– Nu sunt de acord.

Ea îi mângâie obrazul.

– Atunci, nu eu sunt cea de care ai nevoie.

Se răsuci brusc și se întoarse să numere scaunele. Peste umăr, adăugă:

– N-am dreptate?

Cu durere în suflet, el îi zâmbi.

– Ba da.

Cea de care el avea nevoie – și Dumnezeu să-l ajute! – era Joanna!

*
* *

Aproape în aceeași clipă, iată ce gândea Joanna:

Că dedusese prea multe lucruri, ieri, când îl văzuse sosind. Sigur, era vesel, dar numai pentru că ieșise învingător în meciul de tenis și pentru că reușise în mod miraculos să străpungă teribila indiferență a lui Charlie. Și venise să-și împărtășească entuziasmul cu ea, pentru că ea mijlocise

întâlnirea cu Charlie. Nici mai mult, nici mai puțin. Iar ea, prostește, interpretase totul.

Exista acea Marlene cu care-și petrecea el cel mai mult timp. Era o fată frumoasă, și Chase se va căsători cu ea.

„Bărbații cărora o femeie le-a frânt inima se sinucid, se apucă de băutură, sau se căsătoresc din interes", își zise Joanna.

Pe la miezul nopții, mai avea de corectat vreo două-trei teze, când cineva bătu în ușă.

Era o bătaie timidă, șovăitoare. Departe de bătaia „învingătoare" de ieri, la aceeași ușă, și de către același Chase.

Pentru că, într-adevăr, el era. Dar parcă un altul... De data aceasta, nu mai avea în ochi acea licărire de bucurie și nici zâmbetul triumfător pe buze, ci întreaga lui fizionomie avea o expresie anxioasă, hăituită. Purta o cămașă albă cu volane plisate și un smoching, dar gulerul îi era descheiat, papionul era desfăcut și-i atârna peste piept, și-și scosese brâul de mătase, care ieșea din buzunarul în care-l îndesase.

Mâinile îi erau adânc înfundate în buzunarele pantalonilor; o șuviță grea îi cădea cu tristețe pe frunte.

Ce căuta aici? Ce voia? Imediat, Joanna își imagină ce poate fi mai rău. El venise să-i ceară să dispară din viața lui. Se simți cuprinsă de cea mai adâncă deznădejde. „Nici nu-i nevoie să-mi mai spună, se gândi ea. Da, o să te las în pace, îți jur."

– Iată-mă, zise Chase. Nu știam unde să mă duc.

„Nu știam unde să mă duc!" Ce putea să însemne asta?

Cu capul plecat, el intră la Joanna. Ea îi făcu semn cu mâna să se așeze undeva. Se așeză deci, dar nu ca ieri. De data aceasta, nu se mai sprijini cu spatele de spetează. Își puse mâinile pe genunchi și-și împleti degetele... Apoi și le privi îndelung, ca și cum ele erau nodul gordian, și el trebuia să se hotărască dacă-l desface sau îl taie.

Joanna îi oferi o băutură.

El refuză dând din cap. Așteptând să-și găsească cuvintele, bâigui niște începuturi de fraze.

În fine, reuși să-i spună:

– Am venit pentru că tocmai am rupt relația cu Marlene.

Era exact ce avea nevoie Joanna să audă pentru a începe să spere.

– N-ar fi mers niciodată între ea și mine, continuă Chase. Chiar ea a spus-o.

Atunci, o ploaie înghețată se abătu în inima Joannei peste jarul de speranță aprins de fraza precedentă. Așadar, Marlene își asumase responsabilitatea rupturii și el venea acum la ea să-l consoleze!

– Nici n-ar fi fost nevoie să mi-o spună, încheie Chase. Eu mi-am dat seama primul de acest lucru. Nu pe ea o vreau.

Joanna așteptă urmarea, dar cum aceasta nu venea, avu îndrăzneala să-l întrebe:

– Și... pe cine vrei?

El ridică privirea spre ea și o ușoară roșeață îi apăru în obraji.

– Pe tine.

– Dar...

– „Dar“ este chiar cuvântul potrivit... Între noi există o mulțime de „dar“, și îmi este foarte greu să mă descurc cu toți acești „dar“.

Și ei! Ceea ce auzea acum, era exact ceea ce n-ar fi îndrăznit niciodată să spere, era exact contrariul a ceea ce se temuse că va auzi.

Lui Chase nu i se părea că este un moment de bucurie; părea să sufere.

– Ascultă, Joanna, zise el. Prima oară când te-am revăzut după atâția ani, am vrut să fug de tine cât mai departe cu putință.

– Și acum?

El își trozni degetele. Un gest insuportabil.

– Habar n-am. Nu mai știu ce vreau. Nu știu dacă avem o șansă infimă ca lucrurile să meargă.

Trebuia să fii o fire extraordinar de optimistă pentru a avea motive să te feliciți pentru situația de fapt. Joanna însă avea darul speranței.

– Înainte, n-am vorbit niciodată astfel, zise ea.

– Cum adică?

– Ca niște oameni care-și doresc să se înțeleagă. Ca niște oameni pe care-i interesează cu adevărat ce gândește celălalt.

– Pe mine m-a interesat întotdeauna ce gândeai tu, spuse el.

Poate. Și atunci, poate că ea nu remarcase. Pe vremea logodnei lor, ei îi era atât de teamă de el, încât credea că, dacă s-ar fi aventurat să aibă o idee personală, el n-ar ierta-o niciodată.

– N-am observat niciodată asta, zise ea încet.

Chase oftă. Se lăsă să alunece pe speteaza scaunului și-și trecu un braț sub cap.

– Și totuși, așa era.

Privirile li se întâlniră din nou, de data asta pline de duioșie. Își zâmbiră. El mai întâi. Ea îi răspunse, plină de speranță. Când el îi spuse: „Vino!“, cu o voce răgușită, ea se apropie, ca hipnotizată.

O prinse de mână și o trase pe canapea lângă el. Părul Joannei mângâia fața lui Chase. Degetele li se împletiră ca firele unei țesături.

Erau mai aproape unul de altul cun nu mai fuseseră de ani de zile. Și reveneau atât de departe, se putea spune ca de o veșnicie nu mai fuseseră astfel!

Joanna își amintea de îmbrățișările lor trecute, de dorința crescândă și reținută pe care o ghicea la Chase, și din care, pe atunci, ea nu înțelegea nimic...

Acum, înțelegea. Resimțea chiar ea fiorii dorinței, magia dorinței.

Îl dorea pe Chase.

Se apropia ușor de el, milimetru cu milimetru; la fel și el, până când în final buzele li se întâlniră.

Mai întâi, o mângâiere ușoară ca un fulg. Mai mult o aluzie la un sărut decât un sărut adevărat. O întrebare. O promisiune, poate...

El se depărtă puțin, și ea îl văzu că zâmbește.

– Pentru „Veșnica Întoarcere“ a lucrurilor! zise el ca și cum ar fi toastat.

Buzele Joannei se întredeschiseră așteptând adevăratul lui sărut. Și pentru Chase, acesta fu ca o apă vie pe care o sorbea de la această femeie pe care o iubea.

Și, cu mâini nerăbdătoare, porni în explorarea trupului Joannei. Dorința fierbinte îi amenința pe amândoi, de nestăvilit. Mintea înflăcărată a lui Chase nu putea gândi altceva decât că are nevoie de ea ca de aerul pe care-l respira, că, în toți acești ani, avusese zadarnic nevoie de ea, și că acum în sfârșit, va fi a lui.

Simțea însă că ea nu se va abandona pur și simplu. Cu vârful degetelor, ciudat de timide, ea îl mângâia deja. Știa că în urmă cu cinci ani, dacă ar fi făcut dragoste, n-ar fi fost o sărbătoare ca astăzi. Ea ar fi fost pasivă; el ar fi fost mai lent, mai impasibil. Ar fi fost în stare să se poarte cu blândețe, și-ar fi păstrat multă vreme cumpătul...

Astăzi, era înflăcărat, nerăbdător, chiar violent. Pentru că astăzi, nu era singurul care să vrea să facă dragoste.

Joanna avea nevoie de el cum are deșertul nevoie de apă. Cum are pasărea nevoie de un cuib și femeia îndrăgostită de bărbatul iubit.

În urmă cu cinci ani, era doar o marionetă, pe care părinții o iubeau. Și Chase era bărbatul pe care mama și tata îl găsiseră pe gustul lor. La rândul lui, el degeaba era deja adult la vremea aceea, fusese influențat de atotputernicul lui bunic, cel puțin tot atât pe cât fusese ea de Jeremiah și Lydia Hancock-Smith.

Căsătoria lor, în urmă cu cinci ani, n-ar fi fost cea dintre un bărbat și o femeie, ci aceea a doi copii manipulați de cerințele sociale, mondene ale celor două mari familii.

În seara aceasta, nimeni în afară de ei, nu le va mai comanda dorințele.

În seara aceasta, se întâlniseră pentru că așa vruseseră ei; se acceptaseră unul pe altul și vor face dragoste, pentru că așa voiau ei.

Și era foarte bine așa. Era chiar delicios.

În urmă cu cinci ani, Joanna ar fi consimțit să facă dragoste cu Chase, dar n-ar fi fost în stare să-i răspundă. Nu cu o aceeași intensitate. Nu cum știa să-i răspundă acum.

Acum, era o femeie, o femeie care știa cine este, ce puteri și ce slăbiciuni avea, ce voia de la viață, și pe cine dorea...

Dintotdeauna, pentru totdeauna, și mai ales acum, îl dorea pe Chase.

Dacă ar afla asta, tatăl ei ar râde și ar spune: „Ți-am zis eu!“ Mama sa ar da din cap, și-ar frânge mâinile și ar face, „tss, tss, tss!“... Și înalta societate californiană ar face la fel.

Dar, deocamdată, asta era ultima grijă a Joannei.

Ceea ce conta acum, era ca ea să știe, să fie sigură, să nu aibă nici o îndoială că îl iubea pe acest bărbat; îl iubea pe Chase.

Îl iubea din tot sufletul, și era gata să-i arate cât de mult.

Se îmbrățișau cu frenezie, cu o imensă tandrețe față de celălalt.

Venise timpul să se descopere, să se dăruiască unul altuia, să-și împărtășească iubirea.

*
* *

Joanna primi fericirea iubirii cu o ploaie de lacrimi. Apoi se simți stânjenită, el se simțea vinovat. Îi voia doar binele, se temea să nu-i fi făcut rău.

– Iartă-mă, murmură el. Nu puteam să știu. Nu știam că tu... că este prima oară.

Nu era un reproș. Nu, era un pic de teamă, era îngrijorare, dar mai ales, i se părea ei, bucurie.

– Da, a fost prima oară.

– N-aș fi sperat niciodată.

Mărturisise asta cu încântare.

– Dar de ce, Jo?

Și atunci, ea îi explică.

Îi spuse că i se dăruise acum făcându-și ei un cadou; că-l refuzase atunci, pe el ca și pe oricare altul, atâta vreme cât nu știa bine cine este ea...

– Presupun că știi cine ești de mai bine de o jumătate de oră, îi spuse ironic Chase.

– Ei! Chiar știind în sfârșit cine eram, mai trebuia să-l găsesc pe cel cu care să împărtășesc descoperirea... Și până la tine, nu l-am găsit!

Se iubiră din nou, adormiră, și, în mijlocul nopții, se treziră și se iubiră iarăși. Joanna trecea, cu ochii închiși, pe punea suspendată a dragostei, avându-l pe Chase drept ghid, de câte ori voia el. Și apoi se ghemuia în brațele lui adormind din nou.

*
* *

În zori, sună telefonul.

Clătinându-se, încă ametită de dragoste și de somn, Joanna ridică receptorul.

Când se întoarse, îi spuse lui Chase, ca și cum i-ar fi anunțat victoria de la Marathon:

– Este pentru tine. Este Charlie. Ar vrea să-ți știe părerea înainte să fure o mașină...

*
* *

Dar nu orice mașină. O Porsche. Exact de aceeași culoare ca și cea care i se furase lui Chase.

– Este a dumneavoastră, sunt sigur.

– Ușurel, băiete!

– Nu, nu ușurel! N-am timp de discuții. Este o 911 S C Targa. O conduce un tip ciudat. Se dă mare în fața prietenei lui cu mașina asta. Mă gândesc că ar putea fi a dumneavoastră. Dar vreau să fiu sigur.

– Nu este numai o singură 911 S C Targa, gri metalizat, în Los Angeles.

– Da, dar caraghiosul ăsta n-are față de Porsche, dacă înțelegeți ce vreau să zic...

Chase nu era sigur că înțelegea prea bine.

– Nu pare plin de bani... Și apoi mersul lui nu prea se potrivește, nu-i „alunecată". Mai degrabă e legănată. N-are clasă de Porsche...

Chase zâmbi. Așadar, sociologia avea și aplicații practice!

– Poate că totuși nu-i a mea. Poate că a furat-o de la altcineva.

– Interiorul este din piele neagră? Are o mică zgârietură pe aripa stângă față? O urmă de ojă roz pe mânerul pasagerului?

Urma de ojă roz îl convinse pe Chase.

– Fir-ar să fie! A mea este! Fără îndoială!

Urma de ojă fusese lăsată cu grație de Marlene, în noaptea dinainte ca mașina să fie furată; de altfel, se plânsese, nervoasă, de „nenorocirea" întâmplată unghiilor ei... Politicos, Chase nu spusese nimic despre pata lăsată pe mâner. O mașină de o sută de mii de dolari, ce naiba, se poate înlocui! Nu și o unghie a domnișoarei Marlene Copley!

– Cheamă poliția, îl sfătui Chase.

– Da, imediat! Chiar credeți că polițiștii își vor abandona partida de cărți pentru ochii mei frumoși de indian navajo?... Mașina este aici, parcată frumos în fața unui magazin; parcă îmi face ochi dulci, și n-aș vrea s-o dezamăgesc. S-a făcut: o fur și v-o aduc.

Chase ar mai fi vrut să argumenteze un pic, dar Charlie zise în încheiere:

– Acestea fiind zise, am fugit. Înainte ca individul acela să apară și s-o șteargă cu mașina.

Și închise brusc, fără să mai asculte ce-i spunea Chase.

Cu Charlie, lucrurile acestea erau: „Zis și făcut".

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, mașina gri metalizat a lui Chase Whitelaw era parcată în fața imobilului Joannei.

Și astfel, într-o singură noapte, Chase își regăsi și dragostea, și mașina!

Capitolul 8

Săptămâna care urmă ar fi trebuit marcată cu o piatră albă. Totul mergea din ce în ce mai bine pentru toată lumea. Pentru Joanna, pentru Chase, pentru Charlie. Și poate chiar și pentru frații Begay. Pentru că Gloria, femeia polițist de la Brigada Mondenă căreia Joanna i se adresase, și căreia îi arătase fotografia lui Jenny, îi telefonă. Văzuse undeva o fată care corespundea descrierii lui Jenny Tso.

Bineînțeles, Gloria nu era sigură de nimic. Fata pe care o văzuse poate că era Jenny, poate că nu.

– Făcea trotuarul? întrebă Joanna îngrijorată.

– Nu cred. Se plimba pe străzi, atâta tot. Fata aia nu prea se încadra în peisaj. Și eu mă pricep la așa ceva.

– Te cred. Ai vorbit cu ea?

– Nu, zise Gloria. Urmăream o altă afacere și, până să pun treburile la punct, puștoaica a dispărut.

Totuși, chiar această slabă speranță relansă căutările. Joanna, Chase, Joseph și Curtis scotociră tot cartierul. Arătară fotografia lui Jenny multor oameni, dar nimeni nu știa nimic.

– Sunt atâtea fete ca asta, zise un marinar.

Chase pusese mâna pe brațul Joannei pentru a-i mai potoli înflăcărarea. Și atfel, încetișor, cu prudență, se reobișnuia să se îndrăgostească nebunește de ea. La rândul ei, Joanna părea să-i înțeleagă nevoia de a se mișca încet. El reconstruia piatră cu piatră dragostea lor, și ea îi ușura sarcina. Îi oferea prezența ei tăcută alături de el, un zâmbet complice din când în când, un râs ușor uneori, o mângâiere de încurajare pe mână.

Era Joanna pe care el o visase mereu. Cu care îi făcea plăcere să fie. Uneori înțeleaptă, uneori descreierată. Deschisă, dar misterioasă. Și cu cât o descoperea, cu atât își dorea s-o cunoască mai mult.

O dorise întotdeauna pe Joanna și pe nimeni altcineva. Acest lucru, îl știuse întotdeauna. Începea însă să observe că acum cinci ani, dorința lui pentru ea, nevoia de ea, era derizorie față de setea pe care o resimțea astăzi.

În urmă cu cinci ani, dorise acest trup frumos, această iscusință a spiritului. Era frumoasă; i-ar sta bine alături de el...

Era la fel de frumoasă ca și atunci, el era mândru să se plimbe alături de ea, era plăcut să se trezească alături de ea...

Acum însă se gândea la cu totul altceva, la provocarea lansată parcă întregii lumi de afurisita aceea de bărbie Hancock-Smith, la zâmbetul ei generos. La felul în care ea îl încurajase pe Charlie, la felul cum asculta cu atenție, fără să-l întrerupă vreodată, monologurile lui Joseph Begay. La faptul că persista s-o caute pe Jenny Tso în Los Angeles, așa cum ai căuta acul în carul cu fân.

*
* *

– Ai putea să renunți, să știi, îi zise el într-o altă după amiază de căutări zadarnice.

Chiar și frații Begay începeau să se declare învinși. Nu mai aveau nici bani să plătească hotelul, și concediul pe care și-l luaseră se apropia de sfârșit. Hotărâseră să se întoarcă acasă și, după părerea lui Chase, Joanna avea și ea dreptul să înceteze căutarea.

Ea însă scutură din cap.

– Cred că tu n-ai putea să-l lași baltă pe Charlie.

Nu, într-adevăr, el nu-l va lăsa baltă pe Charlie... Numai că, Charlie era aici, el exista, și Chase era răsplătit pentru eforturile pe care le făcea prin rezultatele pe care le vedea apărând!

De mai multe ori, Chase venise să-l ia pe Charlie de la școală, și mersese împreună cu el la niște prieteni care

începură să-i povestească lui Charlie cum „făcuseră“ ei primul milion de dolari, apoi pe al doilea.

Unul dintre ei își rezumă cariera astfel:

– Eu am început de mic, am intrat ca simplu muncitor la firma al cărui președinte sunt astăzi. Apoi am devenit curier; apoi m-am însurat cu fata patronului!

Erau de asemenea de față și copiii acestora, cam de aceeași vârstă cu Charlie, și se împrieteni cu mai mulți dintre ei. Vorbeau împreună pe rupte despre modul lor de viață, despre ceea ce erau obișnuiți să aprecieze sau să disprețuiască, și remarcau diferențele.

Profitul era reciproc. Barierele cădeau. Nici Chase nu pierdea timpul ascultându-i. Își petrecuse copilăria considerând că unele lucruri sunt de la sine înțelese, când, de fapt, nu erau. De când devenise adult, trecuse prin sita deasă a teribilului său spirit critic existența întregii lumi, viața tuturor celor din jurul său, în afară de a sa. Acum, afla multe de la acești copii.

– Îmi place mult Charlie, îi zise el într-o zi Joannei.

– Este un sentiment reciproc, poți să fii sigur, îi răspunse ea zâmbind. Și asta nu este tot... Nu mai doarme în clasă, participă la lecții.

– Progresează cu pași uriași.

– Crezi că am făcut o minune?

– Așa se pare. Dar știi că se apropie Crăciunul? Este noaptea magică, atunci când totul este posibil...

*
* *

Joanna și Chase se întoarseră în cartierul în care Gloria crezuse că o văzuse pe Jenny Tso. Se întorseseră aici cu idei noi.

Era aceeași priveliște ca și în cartierele în care Joanna, pentru a ajuta poliția, făcea uneori pe prostituata. Aceleași trotuare jegoase, aceleași imobile cu fațadele acoperite cu graffitti, aceleași dughene de amanet, aceleași „bijuterii" în care se vindeau doar tinichele, aceleași magazine de vechituri, aceleași spălătorii automate. Și aceeași mulțime de trecători cu priviri triste și fețe prelungi.

– Vom lăsa mesaje prin diverse locuri, zise Joanna.

– Mesaje? se miră Chase.

– Da, ca să știe unde ne poate contacta.

– Dar unde?

– Pentru început, la spălătorie. Acolo, de obicei, există un panou pe care oamenii își pot pune micile anunțuri. După aceea, vom mai căuta și alte locuri în care să lansăm. Să sperăm că Gloria are dreptate și că Jenny nu este deja pe trotuar.

În spălătorie, Joanna găsi panoul sperat. Era un panou de doi metri pătrați de plută pe care erau prinse în piuneze anunțuri. Scoase și ea din poșetă o carte de vizită pe care

scrise cu creion roșu: „Jenny Tso. Sună-mă. Te voi ajuta". Urma numărul de telefon al Joannei și prenumele ei.

Trecură apoi prin toate magazinele de amanet. Și de fiecare dată când zăreau în vitrină bijuterii cu turcoze – ceea ce nu era prea frecvent – intrau să întrebe de cât timp erau acolo.

În al treilea magazin, era o brățară lată de argint împodobită cu turcoaze ovale șlefuite artistic.

– Sunteți navajo? îl întrebă cămătarul pe Chase.

– Da.

– Atunci, trebuie că vă pricepeți... Fata care mi-a lăsat-o a zis că este veritabilă, dar eu nu sunt sigur. Nu prea se găsesc chestii din astea pe aici.

– Ce fel de fată?

– Era o indiană.

Chase puse brățara pe mâna Joannei.

– Ei, ce credeți? întrebă vânzătorul.

– Arată bine, zise Joanna.

Se gândea că fata despre care era vorba era Jenny Tso și știa că și Chase gândea la fel.

– O vreți? întrebă cămătarul.

Zâmbi întrebând asta, ceea ce-l făcu să semene cu un păianjen care dă târcoale unei muște.

– O sută cincizeci de dolari, îi anunță el.

Chase scoase brățara de pe mâna Joannei și i-o înapoie cămătarului.

– Prea scumpă.

– Atunci însemnă că-i de tinichea?

Vânzătorul părea exasperat.

– Trebuia să bănuiesc! Nu-i de mirare că nu s-a mai întors după ea... ah, astea!

– Dumneata împrumuți cu camătă puștoaicelor? întrebă Chase, cu ochii întredeschiși.

– Nu era chiar o puștoaică, se grăbi să zică omul. Era tânără, asta-i sigur. La indienele astea, este greu să le dai o vârstă.

Și apoi își aminti deodată cu cine vorbea, și corectă oarecum subiectul.

– Avea un ten ca de piersică. Proaspătă ca o dimineață de primăvară. N-avea nici un rid. Să tot fi avut vreo douăzeci de ani, habar n-am.

– Poate mai puțin? întrebă Joanna.

– Habar n-am. S-ar putea. Ce importanță are?

– Îți amintești bine de ea? întrebă Chase.

– Firește. Cerea foarte mult pe brățară. Mi-a zis că vine s-o recupereze după două săptămâni.

– Și n-a venit?

Cămătarul făcu semn că nu.

– S-a făcut o lună, de-acum. Așa că este de vânzare.

– Îți dau cincizeci de dolari, îi propuse Chase.

– Am plătit-o mai mult de atât, zise omul.

Chase ridică din umeri.

– Nu voia s-o lase. Se purta de parcă avea într-adevăr valoare.

Privi brățara din palma lui, apoi ridică ochii spre Chase!

– Și probabil că are, în ciuda a ceea ce credeți.

– Eu n-am zis nimic, doar că îți ofer cincizeci de dolari.

– O sută.

– Șaizeci.

– Hei! V-am zis că am plătit-o mai mult de atât. Măcar să-mi recuperez ce i-am dat.

Chase nu zise nimic.

– Șaptezeci și cinci, zise cămătarul.

Chase se întoarse și porni spre ușă. Joanna îl urmă, cu o mână în buzunarul hainei ținând degetele încrucișate, ca superstiție.

– De acord! îl chemă cămătarul. Fie pentru șaizeci de dolari!

Chase se întoarse, plăti, luă brățara și o puse pe mâna Joannei. După care, scrise numărul său de telefon pe o foaie ruptă din agendă, și i-o întinse cămătarului.

– Poftim. Să-i dai asta fetei dacă se prezintă să-și recupereze brățara.

Omul îl privi bănuitor pe Chase.

– Vreți să i-o revindeți?

– Dacă fac afacerea, promise Chase, îți dau și dumitale ceva.

– După părerea ta, cât crezi că i-o fi dat pe ea? întrebă Joanna după ce ieșiră din magazin.

– Douzeci și cinci de dolari. Cel mult treizeci.

– Atât de puțin?

– Omul nu este un filantrop.

– E un șacal.

– Am cunoscut șacali mai simpatici decât el.

Joanna se înfioră.

– Crezi că a fost Jenny?

– Da... De ce? Tu nu crezi?

– Ba da. Cred. Sper, cel puțin.

Privi în jurul ei la hârtiile plimbate de vânt, la geamurile murdare, la fațadele jupuite. Atâta mizerie, atâta dezolare... În vreme ce, pentru că e apropia Crăciunul, pe marile artere se instalau lumini și decorațiuni somptuoase.

– Dacă a ajuns deja să-și amaneteze brățara în urmă cu o lună, zise pe un ton sinistru Joanna, mă întreb din ce o mai fi trăind astăzi.

Capitolul 9

Până la urmă, Charlie își depuse lucrarea. Aceasta se intitula: „Scrisoarea unui indian comanche despre datinile foarte extraordinare și obiceiurile extravagante ale celor din clubul White Anglo-Saxon Protestants".

Chase citi prima variantă. Corectă greșelile de ortografie, propuse câteva amendamente de stil și când văzu lucrarea finalizată, fu foarte impresionat.

Spera ca „Scrisoarea unui indian..." să producă același efect și asupra Joannei. Va ști astfel că nu se înșelase acordându-i îndredere lui Charlie, și că făcuse bine acordându-i și lui încredere.

Firește că Joanna nu fu dezamăgită și-i dădu lucrării elevului Charlie Vânătorul de Wapitis o notă excelentă.

Totul mergea așadar cât se poate de bine. Legătura dintre Joanna și Chase se întărea pe zi ce trece. Lucrurile mergeau

atât de bine încât lui Chase îi era teamă să-și dorească mai mult. Încă o lună cel puțin de curte asiduă, își zicea Chase, înainte de a putea să-i ceară din nou mâna Joannei.

Marlene îi telefonase o dată pentru a afla dacă el nu se răzgândise. El îi răspunsese că nu.

Petrecea aproape tot timpul cu Joanna. Acum îi făceau chiar plăcere noile lui sarcini de administrator și gestionar al afacerii bunicului. Bineînțeles că nu era atât de interesat ca atunci când scria articole la ziar, dar asta îi lăsa mai mult timp la dispoziție, pe care și-l consacra Joannei iubind-o din ce în ce mai mult.

De fapt, lucra cu spor, cu bună-dispoziție, cum nu se întâmplase înainte. Fericirea lui își punea amprenta pe tot ceea ce făcea.

*

* *

Lui Alexander nu-i trebui mult până să observe.

– Iată, băiete, de acum încolo ții în mână solid toate frâiele afacerii, îi zise el, după un consiliu de administrație. Presupun că și în rest îți merge destul de bine...

Chase ridică spre agerul său bunic o privire întrebătoare.

– Vreau să spun, cu fetele care te interesează?

– Da, zise scurt Chase.

– O cunosc?

Chase strâmbă din nas. Prefera să tacă decât să mintă, sperând că tăcerea va descuraja curiozitatea bătrânului. Dar nu se întâmplă așa, după cum era de prevăzut.

– Cine este?

– Îți voi spune la momentul potrivit, zise liniștit Chase.

– Îți este rușine de ea?

– Bineînțeles că nu... Numai că, de data asta, vreau să rezolv lucrurile în felul meu.

– Înțeleg, bombăni Alexander. Dar dacă îți este teamă că întâmplarea nefericită de data trecută se va repeta, liniștește-te, băiete. Tânăra Hancock-Smith era o zăpăcită. Nu mai există alta ca ea.

– Poate că avea dreptate, zise calm Chase.

– Prostii! exclamă bătrânul Alexander.

Chase ridică din umeri. Era îmbrăcat într-o haină sport din tweed, o capodoperă a țesătorilor englezi.

– Oricum, n-are importanță. De data aceasta, lucrurile se vor petrece în felul meu.

*

* *

Dar Chase nu aștepta nici o lună până să se decidă. Acest lucru avu loc chiar în aceeași seară, la el acasă.

După ce ușa se închise în urma lor și rămaseră singuri pe lume, își sărbătoriră ritualul dragostei. Ca și în alte dăți. Doar cu mai multă nerăbdare, cu mai mare intensitate...

Chase părea s-o dorească pe Joanna cu o intensitate la limita disperării, un fel în care ea nu-l cunoscuse niciodată. Dar și dorința ei era la fel de înflăcărată.

Se rostogoliră pe covor și se iubiră cu o tandrețe aproape dureroasă. După ce își smulseră hainele, după ce furtuna pasiunii trecu peste trupurile lor înlănțuite, după ce în sfârșit rămaseră alături pe covor buimăciți, fără suflare, ca doi naufragiați pe care marea îi aruncă pe un țărm necunoscut, abia atunci Chase începu să vorbească.

Vocea îi era ca un murmur, ca o rugă.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Joanna? întrebă el.

Joanna îl privi. Chipul lui Chase era în umbră. Nu știa deci ce ar fi putut să citească pe el. Emoția, ezitările din glasul lui se reflectau însă și pe chip.

Și, poate pentru prima oară, înțelese profunzimea suferințelor pe care i le provocase atunci când se hotărâse să-l abandoneze.

Înțelegea cât îl costa pe el ca s-o ceară din nou în căsătorie. De a reînnoda firul unei amintiri frânte, a unui trecut pierdut.

– Oh da! exclamă ea cu entuziasm, aruncându-se în brațele lui.

– Adevărat, Joanna?

El aștepta un jurământ solemn. Zări câteva lacrimi pe pleoapele ei și-și simți proprii ochi umezi.

– Acum, știi bine cine ești, Joanna?

Ea își înăbuși un suspin de fericire.

– Da, știu exact cine sunt. Sunt Joanna Hancock-Smith, profesoară de gimnastică și sociologie, o încurcă-lume, o falsă prostituată, o adevărată prietenă... Și, peste toate astea, sunt femeia care-l iubește pe Chase Whitelaw, din adâncul inimii și din tot sufletul.

Capitolul 10

Și, ca o culme a surprizei și a bucuriei, Jenny Tso dădu în sfârșit semn de viață. Trecuseră cincisprezece zile de când Joanna lăsase mesajul prins în piuneze pe panoul de la spălătorie.

La început, așteptau amândoi nerăbdători lângă telefon; seara, se grăbeau să se întoarcă acasă și primul lucru pe care-l făceau era să asculte mesajele de pe robot. După vreo opt-zece zile, fiecare pe rând își pierdu speranța.

De două săptămâni, de fiecare dată când Joanna ridica receptorul și vedea că nu era Jenny, era dezamăgită, chipul i se alungea, simțea o strângere de inimă. Chase remarcase toate astea. Dar, împreună, nu vorbeau niciodată despre acest subiect. Îi împiedica o teamă superstițioasă. Ca și cum ar fi fost de ajuns să rostească numele lui Jenny o singură dată pentru a o face să dispară.

Joanna îi telefonă imediat lui Chase anunțându-i vestea cea bună. Micuța indiană o aștepta la un McDonald. Se grăbea. Îl va ține la curent.

– Gata! Termin și eu aici și alerg, spuse Chase.

*
* *

Este o senzație ciudată să vezi pe cineva în trei dimensiuni după ce l-ai văzut doar într-o fotografie săptămâni în șir. Este odihnitor să descoperi pe cineva pe care ai obosit să ți-l imaginezi atât de multă vreme. Este surprinzător să întâlnești pe cineva în carne și oase când nu l-ai cunoscut decât din descrieri. Este un motiv de stupoare și de dezamăgire să te aștepți că vei fi întâmpinat de un zâmbet cald și să te trezești în fața ta cu o Jenny Tso rece ca gheața!

Micuța indiană era așezată la o masă în minuscula bucătărie a Joannei, ocupată cu tăierea unor castraveți murați în rondele, în timp ce Joanna călea niște ceapă într-o tigaie și frigând niște „chiftele" în alta. Nu era nevoie să fii prea isteț ca să ghicești că în meniu erau hamburgeri!

Sosi și Chase.

Văzu imediat că frumoasa brățară de argint o purta Jenny și nu Joanna. Aceasta din urmă făcu prezentările.

– El este prietenul meu, Chase Whitelaw... Și el este navajo... În fine, tatăl lui era.

– Navajo? repetă Jenny privindu-l pe furiș pe Chase.

Oarecum stânjenit, acesta îi întinse mâna; Jenny îi făcu o reverență de domnioară bine-crescută.

După care se întoarse la castraveții ei.

– Mă bucur că ești aici, zise Chase.

– Mulțumesc, răspunse Jenny, ca și cum ar fi vorbit cu masa.

Din priviri, Chase căută ajutorul Joannei, care îi răspunse dând din cap și ridicând din umeri. Părea să-i spună: „Totul mergea foarte bine până să vii tu...“

– Unchii tăi au venit la mine ca să-i ajut să te găsească.

– Oh!

– Eu lucrez la un ziar. Cu siguranță că Joanna ți-a spus asta; așa m-au găsit unchii tăi.

– Ah!

Chase începea să-și spună că, fără îndoială, în toate culturile umane – și sunt recenzate mai bine de două mii! – nu este nevoie să te privești în albul ochilor ca să vorbești cu celălalt. Dar în toate culturile, este nevoie totuși de mai mult de câteva monosilabe ca să te înțelegi! Când în sfârșit tânăra indiană ridică privirea, spuse:

– Dumneata ești cumva văr cu noi?

– Văr? După câte știu eu, nu.

– Atunci de ce ei au...

Jenny renunță la ce voia să spună și, în loc de asta, întrebă:

– Pentru care trib ești născut?

Era aceeași întrebare pe care i-o puseseră frații Begay. Chase închise ochii.

– Habar n-am.

Jenny uită atunci de toate bunele ei maniere, de toată reticența, de toată pudoarea. Îl privi pe Chase în ochi, stupefiată.

– Nu știi?

Chase ridică din umeri. Se simțea stângaci, vinovat. Ar fi vrut să poată spune ceva. Dar mama sa făcea atâta mister din aceste probleme!

– Ce vrea să însemne: a fi născut „pentru“ un trib?

– Chiar nu știi?

– Dacă aș ști nu te-aș întreba!

Ea dădu din cap, convinsă.

– Este vorba despre tribul mamei dumitale.

– Mama mea este albă.

– Oh! Iartă-mă!

Chase nu-și imaginase niciodată că a avea o mamă albă este un motiv de supărare sau de rușine!

– Și tribul tatălui dumitale?

– El a murit înainte de a mă naște. Am fost crescut de mama și de bunicul... Tatăl mamei mele.

– Înțeleg, zise Jenny. Bine, bine...

*

* *

Dar pe măsură ce seara trecea, Chase înțelese că nu era deloc foarte bine pentru Jenny Tso. Abia dacă îl mai privi. Era

ca și cum el n-ar fi fost acolo. Sau cel puțin, ca și cum ea n-ar fi dorit să fie. Nu-l cunoștea pe acest așa-zis navajo care nu știa nici „din ce“ trib era, nici „pentru“ care trib se născuse.

Nici el nu prea știa cum să se poarte cu ea. Ce importanță aveau acești „din“ și acești „pentru“? De treizeci și cinci de ani, nimeni nu-i spusese că ar fi avut vreo importanță. Și totuși, astă-seară, acest lucru părea mai important ca orice!

Joanna primi cu ușurare, pe la ora zece, vestea că Chase credea că este timpul să se retragă. Nu lăsă să i se vadă ușurarea dar Chase își zise că nu putea să fie mai ușurată decât el. Se sărutară fugar în pragul ușii, apoi el o șterse...

*

* *

Totuși, nu se întoarse direct acasă. Se îndreptă spre Palos Verde, și se pierdu pe o alee la capătul căreia se afla casa în care crescuse. Când, cu câțiva ani înainte, bunicul lui o vânduse, Chase aproape că fusese tentat s-o răscumpere Și, pe vremea primei lui logodne cu Joanna, crezuse că aici se va afla fără îndoială, cuibul viitoarei lui familii. Dar când Joanna dispăruse în peisaj, viitorul încetase să-l mai intereseze, iar când casa fu scoasă la vânzare, el era în Liban, chircit în spatele unei ruine, ca să evite gloanțele unor puști, gloanțe care șuierau în toate sensurile.

De atunci, nu se mai gândise niciodată. Dar astă-seară, fără să știe prea bine de ce, a trebuit să se întoarcă aici. Nu-i păsa

cine erau noii proprietari. Ceea ce voia să regăsească era stânca abruptă care domina marea pe care îi plăcea să vină să stea, copil fiind, și să recite: „Treziți-vă, furtuni dorite!".

Aici venea să se adăpostească în zilele lui posomorâte. Odată, pentru că, atunci când prietenii lui vruseseră să se joace de-a cowboy-ii și indienii, unul dintre ei îi spusese : „Tu, cu fața ta cărămizie, o să fii indianul... Nu poți să fii cowboy pentru că ai pielea roșie". O altă dată, pentru că un puști îi spusese altuia: „Tatăl tău este un escroc!" și cel insultat îi răspunsese: „Oricum, este mai bine decât ca Chase! Tatăl lui, nici măcar nu se știe cine este!"

Așa era soarta. Chase se străduise s-o accepte. Oamenii din lumea lui uitau de-acum că el era pe jumătate navajo, și chiar el uitase.

Până când frații Begay își făcură intrarea în scenă. Frații Begay și Jenny.

Din ce trib era el? Și pentru care trib se născuse? Cui îi păsa de asta? Pentru început, lui Jenny. Și acum, lui, din ce în ce mai mult.

El știa cine este, nu? Trecuseră vremurile când se înghiontea în praf cu puști nemiloși.

Totuși, detesta să nu se simtă bine în pielea lui, să se simtă confuz... Detesta să fie forțat să ignore lucruri pe care avea dreptul să le știe.

Se ridică și respiră adânc.

Va afla. Va pune întrebări. Și nu mai târziu de mâine dimineață!

*
* *

Jenny îi povesti Joannei tot ce făcuse în timpul cât fusese fugită de acasă.

Mai întâi locuise la fratele ei, Wilson. Se dusese la el, la San Pedro, unde acesta locuia împreună cu o femeie albă. Nu fusese prea întântat să se trezească într-o bună dimineață cu ea în pragul apartamentului prietenei lui. Dar ea făcea parte din trib și de aceea catadicsise s-o ajute. Nici o clipă însă nu se gândise s-o trimită înapoi de unde venise.

Încercase, vag, s-o convingă, dar Jenny nici nu vrusese să audă.

– Pentru ce să mă întorc, îi zise ea Joannei, cu accente de furie, reamintindu-și dicuțiile cu Wilson. Să privesc toată ziua fundurile oilor? Aștept mai mult decât atât de la viață. Merit mai mult. Știu asta.

Erau lucruri pe care Joanna le putea înțelege. La douăzeci și unu de ani, având în față un viitor mai confortabil, dar la fel croit dinainte, și ea fusese cuprinsă de panică și fugise.

Dar ea era mai în vârstă, mai bine educată, și munca din Botswana îi dăduse o excelentă șansă să-și dovedească puterile.

Pe scurt, Wilson își încurajase sora mai mică, dar din vârful buzelor, și când, până la urmă se îmbarcă după vreo două-trei zile pe o navă comercială, Jenny se trezise pe stradă.

Urmară atunci două săptămâni în care singura ei grijă fusese să nu moară de foame. Viitorul pe care-l rezervă fetelor de stradă marile orașe este chiar mai sumbru decât viața mizerabilă a indienilor crescători a câtorva oi pricăjite.

La capătul puterilor, fără bani și fără speranță scoase din fundul unui buzunar bilețelul cu numărul de telefon pe care-l găsise de multă vreme prins pe panoul de la spălătorie. Mai se codi vreo două zile. Apoi, până la urmă, cu ultimul ei cent, telefonă.

*

* *

A doua zi dimineață, la prima oră, Chase porni la drum. Se ducea să-și vadă mama.

Dacă bunicul lui ar fi știut de ce vine, s-ar fi înfuriat. De treizeci și cinci de ani, o proteja cu înverșunare pe Denise de toate întrebările în legătură cu defunctul ei soț, chiar și de întrebările pe care proprii ei copii i le-ar fi putut pune.

Până acum, Chase acceptase acest lucru. Dar în dimineața aceasta, pentru el, vremea unei detașante ignorante trecuse.

Denise fu încântată și surprinsă să-l vadă. Se gândea că el venise să-l vadă pe Alexander, în probleme de afaceri.

– Astăzi, nu, mamă. Pe el îl văd toată ziua și avem timp să discutăm afaceri. Pe tine am venit să te văd.

– Atunci, zise Denise luându-l de braț, să mergem!

Chase o duse pe mama sa la o cafenea, pe o terasă aflată de-a lungul plajei Santa-Monica. Comandară clătite cu dulceață și cafea neagră. El vorbi fără șir, despre o mulțime de lucruri. Denise asculta, zâmbea. Mai spunea o vorbă ici-colo, puține, dar mai multe totuși decât o făcea când Alexander era de față dominând conversație. Și Chase se gândi iarăși că ar trebui să-și vadă mai des mama singură.

Se simțea oarecum vinovat că venise cu un gând anume. Și fu uluit, o clipă mai târziu, când o auzi pe Denise spunându-i:

– Ce-ar fi să nu te mai învârți în jurul cozii și să-mi spui sincer ce te aduce la mine?

– Poftim?

– Am remarcat că, de o jumătate de oră, ai trecut în revistă toate subiectele importante... Și nu mi-ai spus nici un cuvânt despre femeile din viața ta.

– Care femei?

– Bunicul tău mi-a spus că ar exista una.

– Ei bine... Eu...

– Și că nu vrei să-i spui despre cine-i vorba.

– Păi...

Atunci, Denise îl privi complice, se aplecă spre el și-i puse mâna pe braț.

– Știu, dragul meu copil, zise ea. Te înțeleg. Nu vrei să se întâmple ca data trecută. Nu-ți reproșez că nu vrei să ne spui.

Dar este mai bine să știi niște lucruri înainte să se întâmple decât după. De aceea ai venit să mă vezi, nu? Ca să vorbim despre asta.

– Nu, mamă.

Cum nu știa cum să-i spună ce voia de fapt, se hotărî s-o spună direct și apoi, fie ce-o fi!

Mai întâi, îi spuse povestea lui Jenny și a unchilor ei, navajo. Ea îl ascultă fără să-l întrerupă, dar el vedea bine în privirea mamei sale, valul crescând al îngrijorării, al suferinței. În sfârșit, ajunse și la reacția lui Jenny față de el din seara precedentă.

– Nu știu prea bine ce vorbea, zise el. Dar cred că are ceva de-a face cu poveștile acelea despre triburi. Eu ar fi trebuit să știu din și pentru care trib sunt născut. Și cum eu bahar n-am, mă întrebam dacă... Tu știi ceva?

O vreme, mama sa tăcu; între timp, în jurul lor se petrecură destule lucruri; un copil plângea, cineva vărsă un pahar cu apă – dar în tot acest timp, Denise părea să nu observe nimic. Părea că privește undeva, în spatele lui, un punct spre infinit. El nu știa ce vedea ea acolo. Și când își pierduse orice speranță că va auzi ceva, întrebându-se doar cum să iasă din această situație neplăcută pe care el o crease, Denise începu să vorbească încetișor. Dar când Chase îi auzi vocea, nu știu cine câștigase de fapt. Era o voce monotonă, aproape mecanică.

– Tu nu poți să te fi născut pentru un trib, pentru că eu sunt albă. Dar ești născut din tribul Apelor Amare. Era tribul tatălui tău.

– Și care era tribul tatălui său? Știi cumva?

– Era tribul Mexican.

Chase dădu încet din cap.

Mai avea încă să-i pună o mie și una de întrebări. Dar văzuse cu prețul câtor lupte mama sa se hotărâse să-i răspundă la aceste prime întrebări. Nu-l lăsa inima s-o tulbure mai mult.

Nu știa însă de ce ea este atât de vulnerabilă în fața acestor subiecte, mult mai mult decât alte văduve pe care el le cunoștea. Dar îi era profund recunoscător pentru ceea ce făcuse pentru el. Îi luă mâna înghețată și i-o sărută.

– Mulțumesc, mamă, zise el, cu o voce caldă.

*

* *

Pentru Jenny, lucrurile se dezlegaseră. Vorbea acum cu Chase, chiar râdea împreună cu el. Și uneori, împingând mai departe prietenia, îi arunca ocheade provocatoare, care o făceau pe Joanna să sufere.

– Acum că știe că nu ești din același trib cu ea, o să te ademenească, se plânse Joanna.

Așteptau cu toții un răspuns de la Joseph. Acesta veni. Unchiul lui Jenny se simțea ușurat să afle că nepoata lui fusese găsită, vie și nevătămată. Era fericit. Dar se întreba cum se va întoarce aceasta acasă.

Chase se gândi că a fi încântat s-o însoțească, pentru că va avea astfel ocazia să descopere, ținutul tatălui său.

Dar Joanna își începea cursurile și ar fi avut nevoie de el aici.

– Atunci, o s-o punem într-un avion, zise Chase.

– Nici gând, zise Joanna. Tu vrei să mergi acolo. Este o ocazie s-o faci pentru a afla mai multe, fără să-ți mai tulburi mama. Du-te! Acolo, îți vei putea pune toate întrebările, la unele poate vei găsi și răspunsuri, fără să rănești pe nimeni.

Deși tentat de idee, Chase nu era complet convins.

– Poate că ai nevoie de asta... Ca și mine, aveam nevoie să plec undeva să mă limpezesc. Am ajuns în Bottswana. Chase, întotdeauna trebuie să pleci... ca să te întorci!

Capitolul 11

Era un ținut pierdut undeva în Statele Unite. Existau o mulțime de coline cenușii care semănau cu niște pachiderme pe jumătate îngropate. În jur, imensitatea deșertului neatins, stânci roșiatice ce răsăreau ici-colo din câmpie... Și Chase avea impresia că nimerise pe un tărâm necunoscut.

Fusese în Salvador și Guatemala, în Etiopia și Nepal, dar niciodată nimic nu i se păruse mai străin decât ținutul ce i se înfățișa în fața ochilor... Nimic din ceea ce citise despre Arizona nu-l pregătise pentru această privelițte dezolantă și grandioasă în același timp, de o singurătate sălbatică, fierbinte.

Doar acordurile „country“ de chitară de la radio i se păreau familiare. Și chiar și acelea aveau cevea necunoscut! Până și prezentatorul navajo își debita reclamele sforăitoare pe un ritm dezlănțuit, umplând spațiul cu o ploaie de cuvinte din care Chase nu înțelegea nimic.

Vorbea curent spaniola, vorbea o franceză acceptabilă și avea noțiuni de germană, de greacă modernă. Știa să spună „noapte bună“ în poloneză, „La revedere“ în japoneză și „Te iubesc“ în vietnameză – ceea ce de altfel nu-l ajutase la nimic... Dar nu știa o iotă din limba tatălui său!

Asta îl făcea să fie nervos; îl dureau mușchii cefei, ar fi vrut să se întoarcă să regăsească brațele parfumate ale Joannei. Cu fiecare metru parcurs, se întreba ce căuta el în acest ținut pierdut.

În contradicție cu el, pe măsură ce înaintau în deșert, la nord-est de Falgstaff, cu atât Jenny se relaxa, se simțea mai bine. La început se întrebase cum va fi primită. Acum, singura ei dorință era să ajungă cât mai repede acasă. De fiecare dată când Chase o privea pe furiș, o vedea zâmbind.

În după-amiaza celei de a doua zile, ajunseră la Window Rock, orașul cel mai apropiat de locul unde locuia Jenny. Începând de aici, ea se crispă din nou.

Și Chase. Îl cuprindea o teamă inexplicabilă. Parcă nu era de ajuns că peisajul îl deruta. În câteva clipe, se va confrunta cu oameni care îi vor da impresia că el este o specie aparte, un intrus, un spion care ridică acoperișurile caselor i privește cum trăiesc ceilalți.

Abia acum își dădea seama câte lucruri nu știa. Bineînțeles, își petrecuse ultimele două-trei zile în biblioteci, citind toate cărțile pe care le putea găsi despre triburile Navajo. În felul

acesta, căpătase niște cunoștințe superficiale dar suficiente pentru a evita gafele; dar descoperis mai ales întinderea ignoranței sale...

Ultimii kilometri erau ceea ce locuitorii deșertului numesc „tabla ondulată", și Chase se felicită că închiriase un Range Rover decât să fi venit aici cu mașina ui Porsche proaspăt recuperată. De altfel, era de ajuns să vezi stâncile ascuțite, casele de pământ acoperite cu carton gudronat, colibele, vitele costelive, camioanele vechi hodorogite pe care le întâlnea, pentru a-și da seama că o Porsche de două sute optzeci de cai n-ar fi fost la locul ei aici.

Chase își zise că și așa, fără mașină, va face notă discordantă.

*

* *

Dacă se așteptase ca, pentru Jenny, să fie întis covorul roșu, fu dezamăgit. Mica indiană se întorsese pur și simplu. Nimeni nu se gândi să taie vițelul cel gras. De altfel, împrejur erau doar oi slabe! Întoarcerea „fiicei risipitoare" nu fu sărbătorită.

În afară de Joseph și Curtis, Chase mai făcu cunoștință cu părinții lui Jenny. Și cu bunica ei pe care o chema Lizzie Littleben, Și cu surorile lui Jenny, Alice și Caroline. Și cu frații mai mici, Tom, Jim și Joe. Și cu o mătușă, Maria. Și cu două

verișoare, Juanita și Catherine. I se spuse că mai existau încă doi frați, Anson și Benjamin. Dar Benjamin era plecat acum cu oile și Anson era benzinar la Window Rock. Mai era și o soră, Sylvia, dar aceasta era măritată cu un bărbat din tribul „Țapilor mulți", și locuia la Teec Nos Pos.

Chase zâmbi mult, strânse multe mâini, văzu multe chipuri, auzi multe nume de persoane și de triburi...

– El n-are trib, le explică Joseph celor adunați în jurul lor. Mama lui este belagana.

Belagana, o femeie albă; Chase înțelese asta.

Urmară o mulțime de „Ah!" și „Oh!", și legănări compătimitoare de capete. Și un murmur colectiv de condoleanțe!

– Dar, zise Jenny, este născut din tribul „Apelor Amare".

– O soră de-a mea este măritată cu un bărbat din „Apele Amare", zise doamna Littleben. Cine este tatăl tău?

Un lucru pe care Chase îl aflase despre indienii navajo, era că atât cât se putea ei nu vorbeau despre morți. Așa că zise doar:

– A murit în timpul războiului din Coreea.

Și bătrâna dădu din cap, compătimitor.

– Ah! Ah! Ah! Da. Li s-a mai întâmplat și altora, zise ea.

– Poate că Chase mai are rude pe aici, se grăbi să spună Jenny.

De la plecare, această idee fusese obsesia ei: să găsească persoane din familia lui Chase. Ca și cum acest lucru ar fi fost

pentru ea un mod de a-și plăti datoria pentru binele pe care el i-l făcuse. Firește, Chase n-o încurajase, dar acum, în prezența acestor oameni care păreau să ia în serios propunerea lui Jenny, nu îndrzni să obiecteze.

Toată lumea promise că se va ocupa de asta.

– Rămâi la cină cu noi? întrebă mama lui Jenny.

Nici de data aceasta, Chase nu îndrăzni să refuze. Era prima, și poate ultima ocazie din viața lui să ia masa în stil navajo. De ce să nu profite?

– Îți place pâinea friptă?

– Nu știu, n-am mâncat niciodată.

Tom și Jim râseră pe înfundate. Ce fel de navajo era acesta care nu mâncase niciodată pâine friptă?

*

* *

La sfârșitul mesei, Jenny îl conduse pe Chase până la Range Rover.

Chase privi cerul.

– N-o să plouă, zise Jenny, ca și cum i-ar fi citit gândurile! Aici nu plouă niciodată.

– Crezi că o să te descurci? întrebă Chase.

– N-o să mor, zise mica indiană.

Și apoi, după o clipă, continuă:

– Este ciudat... Nu mai puteam să stau aici, trebuia neapărat să plec. Dar, în realitate, n-am plecat cu adevărat niciodată. Am luat totul cu mine.

Făcu un gest circular cu mâna, cuprinzând totul, oile costelive, casele sărăcăcioase, familia ei.

Lui Chase i se părea că erau ușor de crezut spusele lui Jenny. O dată ce ai trăit aici, ai văzut toate astea, este imposibil să le uiți. Totul este prea golaș, prea rudimentar. Prea frumos! Ești sortit să-ți petreci viața aici.

– Dar uneori, așa cum spune Joanna, trebuie să pleci, pentru a afla cine ești cu adevărat. Mi-a zis că și ea a făcut la fel. Eu nu vreau să trec pe lângă viață. Joanna mi-a spus că ar trebui să mă fac profesoară. Există un colegiu la Tsaile. Aș putea să mă prezint la examen.

Așadar, Joanna îi spusese multe lucruri!

– Bună idee, zise Chase.

În orice caz, era o idee mult mai bună decât să bați străzile din Los Angeles!

– Să faci asta pentru mine.

– Da, voi face asta... dar mai există ceva ce aș vrea să pot face, doar pentru dumneata: să-ți găsesc vreun verișor, vreo rudă, ceva de genul ăsta.

– Un văr? Da, ar pica bine. Să cauți... Și dacă găsești cumva unul, să-mi scrii, de acord?

– Pleci mâine?

– Da.

– N-ai mai putea să rămâi o zi? Cu siguranță că ți-aș găsi un văr.

– Într-o zi?

– Pot încerca.

Un văr în douăzeci și patru de ore? Joanna ar zice: „Așa! Imposibil!“ Dar ar fi genul de provocare care i-ar plăcea.

– Rămâi, zise Jenny. O să-ți arăt ținutul.

Să zicem că Alexander are dreptate și că nu poți fi și alb și indian în același timp. Și atunci, ce rău ar fi în faptul că își caută rădăcinile? În felul acesta gândi Chase. Și atunci își zise: „De ce nu?“, iar lui Jenny îi spuse:

– De acord. Ai douăzeci și patru de ore.

– Atunci, pe mâine dimineață.

– Da, dar nu prea devreme.

– Asta, n-o să-i spun mamei. Ea crede că orice navajo care se respectă trebuie să se trezească în zori.

*

* *

Orice navajo care se respectă, poate, dar nu și Chase. Dormi până la ora zece dimineața.

O sună pe Joanna la telefon.

– Când te întorci? întrebă ea, pentru că era singurul lucru care o interesa.

– Pe la sfârșitul săptămânii; Jenny mi-a promis că-mi găsește un văr.

– Ce face ea?

– Se adaptează. Vorbește tot timpul de tine.

– Ah, draga de ea!

– Mda...

– Te mai gândești un pic la mine?

– Îți voi dovedi când mă întorc. Preotul își poate pregăti cădelnița și veșmintele deja. Dar de data asta, nu va mai fi o superproducție ca data trecută! Nimeni, decât tu și cu mine, și cei doi martori.

– Și vărul tău?

– Și vărul meu.

– Și Noel?

– Fie, și Noel!

*

* *

Chase veni după Jenny pe la prânz.

– Ei? N-ai găsit nici un văr?

– Nu, n-am găsit... Dar încă lucrez la asta. Am trimis vorbă peste tot.

Îl conduse prin magazinele din Window Rock unde se aflau cele mai frumoase vase de pământ, cele mai frumoase bijuterii, cele mai frumoase tapiserii.

Pe un covor expus într-o vitrină, era o etichetă pe care se afla scris numele artizanului: „Whitelaw“.

– Poate este vărul meu? glumi Chase.

– Cine știe? zise Jenny.

După ce vizitară Window Rock, plecară la Ganodo, unde se afla cooperativa de artizanat. Se plimbară, vorbiră cu oamenii; el făcu niște cumpărături pentru familia lui Jenny, apoi plecară.

*
* *

Una peste alta, era bucuros că rămăsese. În felul acesta, avea o imagine despre viața pe care o duceau cei din posibila familie Whitelaw. Bun, Jenny nu putuse să-i scoată din pălărie un văr. Dar, chiar dacă exista unul, la ce bun să-l cunoască? Viețile lor erau total diferite.

Chase își imagină ce mutră ar face Alexander dacă el s-ar întoarce acasă și i-ar spune că și-a întâlnit un văr îndepărtat, plin de pene! Mai bine însă să nu trezească apele adormite.

*
* *

Ziua era pe sfârșite; Chase se afla în camera lui de hotel și citea ziarul. Cineva bătu la ușă.

Era un bărbat. De vreo cincizeci de ani, dar cu tot părul în cap, și negru ca noaptea. Fața îi era acoperită cu o rețea fină de riduri. Era, ca aproape toată lumea din împrejurimi, un navajo.

– Dumneata ești Chase Whitelaw? întrebă bărbatul.

Chase încuviință.

– Și mama dumitale, este Denise Chase?

De unde știa bărbatul asta?

– Da, spuse Chase.

Omul zâmbi, dădu din cap. Apoi îi întinse mâna lui Chase.

– Atunci, zise el, eu mă numesc Emerson Whitelaw, și sunt tatăl tău.

– Cel care a murit în Coreea? întrebă Chase, fără ca măcar să-și dea seama ce întreabă.

– Chiar el.

Capitolul 12

În ziua aceea, Chase nu-i telefonă Joannei.

Tânăra își zise că el cu siguranță că se răzgândise, că se hotărâse să mai bântuie în căutarea unui ipotetic văr, și că la ora asta, era pe drum.

Îl va revedea probabil mâine seară; și, la acest gând, făcu piruete de bucurie... Să vină, să se arunce în brațele ei și să rămână, nu voia nimic altceva.

Când în sfârșit, a doua zi seara, telefonul sună, foarte târziu, se gândi că Chase o sună de acasă.

– De ce n-ai venit direct aici? îl întrebă ea.

Dar își dădu seama imediat de eroarea ei după zgomotele de pe fir, după faptul că vocea lui Chase era îndepărtată, și după faptul că putea să audă ca zgomot de fond, voci și zgomot de veselă.

– Unde ești?

– În Arizona.

– Încă ești acolo?

– Da!

Chase părea reținut; ea așteptă. În fine, Chase își drese glasul și spuse:

– Nu era vărul meu.

– Poftim?

– Vărul pe care Jenny trebuia să-l găsească.

Chase vorbea cu o voce monotonă, aproape fără timbru, voce pe care Joanna nu i-o auzise vreodată.

– Chase...

– Era tatăl meu.

– Tatăl...

– Da, tatăl meu. Autorul zilelor mele... Bărbatul care s-a însurat cu mama.

Chase părea trist, sarcastic.

– Cel care a murit în Coreea?

– Chiar el...

Urmă o tăcere încremenită.

– Sau mai degrabă, reluă Chase, cel care n-a murit în Coreea.

Rosti răspicat cuvintele ca pentru a le da toată greutatea sensului.

Când Joanna își recăpătă graiul, nu putu să spună decât:

– Oh! Chase! Dumnezeule! Oh! Chase!

*

* *

Joanna reacționa exact cum o făcuse și el.

Își reaminti scena. Întâlnirea aceasta îl obseda. După ce trecuse prima clipă de stupoare, îl invitase pe bărbatul ce pretindea că este Emerson Whitelaw să intre în cameră.

Povestea lui începu astfel:

– Îmi făceam serviciul militar undeva în împrejurimile Los Angelesului când am întâlnit-o pe mama ta. Eram tânăr, cu o latură naivă și o latură nebunatică... Eram un mic țăran îndrăgostit de marele oraș; și un țăran îndrăgostit de o fată din marele oraș... Eram altfel decât toți ceilalți tineri pe care i-ar fi putut cunoaște în mediul său. Cu siguranță că o intrigam. Probabil că reprezentam pentru ea și o șansă de a se răzvrăti.

Chase ridică mirat sprâncenele. Mama lui, o răzvrătită, o rebelă? Blânda, neajutorata Denise Chase Whitelaw?

– Nu cred.

– Nu crezi că ar fi putut fi o rebelă. Ei bine, ai dreptate, firește... Dar pe vremea aceea, nici ea nici eu n-o știam. Ne iubeam. Eram în al nouălea cer. Contrariile se atrag, așa se zice... Ne-am căsătorit cu puțin timp ca eu să fiu trimis în Coreea. Tatăl ei nu era de acord, este puțin zis.

Chase nu-și amintea ca să-l fi auzit vreodată pe bunicul său vorbindu-l de rău pe tatăl său. Dar, dacă se gândea bine, bunicul lui nu zicea niciodată nimic despre tatăl său.

– Pentru Denise, viața nu era ușoară. Era căsătorită. Cu mine. Cu mine, care eram la mii de kilometri distanță. Ea era tânără. Influențabilă. Aștepta un copil.

Emerson Whitelaw părea că suferă. Chase își zicea că ar fi politicos să-și întoarcă privirea de la el dar nu putea. Era fascinat.

– M-am întors la nașterea surorii tale. De asta am avut măcar parte. Ce mai face?

– Bine... Da, bine. Este căsătorită, are doi copii. Este avocat.

– Ah! făcu Emerson dând din cap.

În tot acest timp, Chase își zicea: „Nimic nu este adevărat; totul este un vis". Dar Emerson era aici, având răspuns la toate întrebările care-l frământau de multă vreme pe Chase, și care, acum, îl năpădeau.

– Când m-am întors viu din război, am crezut că eu și mama ta vom putea locui împreună cu bunicii tăi. Indienii navajo așa fac. Dar nu s-a putut. Bunicul tău nu suporta să ne aibă sub acoperișul lui. Denise și cu mine am luat un apartament și ne-am mutat. Dar nici asta nu era soluția. Știi bine ce fel de om este bunicul tău! Iar eu nu făceam parte din planurile lui. Mama ta avea nevoie de părinții ei, dar părinții ei nu aveau nevoie de mine... Și, ca să fiu sincer, descoperisem că nici locul meu nu era într-un oraș mare. I-am propus Denisei să vină cu mine, aici, în ținutul meu. Și atunci,

bătrânul leu a venit să mă vadă. Voia să știe dacă într-adevăr eu îi propusesem fiicei sale să vină să trăiască cu mine în această rezervație. Mi-a zis: „Nu-mi venea să cred că ai putut avea o idee atât de nebunească." Și totuși, eu avusesem această idee, dar el avea dreptate, nu avea nici un sens. Și m-a convins că lucrul cel mai bun este să divorțăm... El s-a ocupat de tot. M-a condus chiar și la gară.

– Și ai plecat? Așa, pur și simplu?

– Și am plecat...

Profund afectat, Chase gâfâia încercând să spună ceva.

– Dar... Și...

– Sora ta? Tu? Am spus ceva în privința fiicei mele, voiam să știu când voi putea s-o văd. Bunicul tău a spus: „Niciodată! Este mai bine așa... Copiii navajo rămân în tribul mamei lor", mi-a reamintit el. „Unchii din partea mamei contează mai mult decât tatăl lor." Așa era... „Ce să facă ea cu un tată navajo care și-ar face apariția din când în când?" m-a întrebat el. „Haide, este mai bine s-o rupem dintr-o bucată. Pleacă și lasă-i în pace pe amândoi. Dacă fiica ta va dori să te vadă într-o zi, va fi liberă s-o facă." Se pricepe să convingă oamenii, bunicul tău! Emerson era trist, și asta se observă în glasul lui când spuse:

– N-am știut niciodată, când am plecat, că Denise mai aștepta un copil, pe tine...

Chase închise ochii.

– Dumnezeule! exclamă el cu o voce de nerecunoscut.

Analiza în gând povestea pe care tocmai o auzise, cântărind fiecare cuvânt. Căuta contradicțiile, imposibilitățile manifeste. Nu găsi niciuna.

Era atroce, era oribil, era înspăimântător. Dar, mai ales, era adevărat!

– Au spus că murisei, zise Chase.

– Nu mă miră.

– Dar de ce?

– Cred, pentru că avea nevoie de tine.

„Bineînțeles! își zise Chase. Alexander avea de guvernat un imperiu." Și își găsise moștenitorul în persoana lui Chase.

Iată de ce era în stare Alexander Chase! Îl mințise. De la un capăt la altul. În mod deliberat. Îl înșelase. În mod deliberat, îl lipsise de tatăl său pentru toată viața. Omul pe care-l respectase cel mai mult pe lume, îi făcuse asta. Omul pe care visase toată viața să-l egaleze.

Dar mama sa? Văduva neconsolată a bărbatului care nu era mort! Era și ea complice...

Într-o clipă, din întreg edificiul copilăriei sale, nu mai rămăsese o piatră. Și nimic din ceea ce, până acum, îi fusese atât de drag inimii lui nu mai avea nici cea mai mică valoare.

– Nu! mormăi Chase într-un fel de răget de furie.

– Îmi pare rău, zise Emerson.

– Îți pare rău? Pentru ce?

– Poate n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

– Pentru ca să continuu să trăiesc o viață clădită pe minciună? Nu, mulțumesc!

„Sunt tatăl tău.“ Cu aceste trei cuvinte, Emerson Whitelaw tulburase tot universul lui Chase. Lumea era altfel. Și el, era un alt om.

Dar cine? Cine ar fi fost el dacă și-ar fi cunoscut tatăl? Dacă bunicul lui nu l-ar fi mințit? Dacă l-ar fi lăsat să se bucure de amândouă jumătățile originii lui? Dacă n-ar fi fost un Whitelaw decât cu numele? Dacă ar fi crescut știind că este un indian?

Și cine va deveni el acum că știa?

*

* *

A doua zi dimineața, Chase își revăzu tatăl. Își petrecură ziua împreună.

Emerson îi vorbi despre a doua lui soție, Nora, despre copiii lui, despre muncă. Și Chase se văzu într-o clipă lipsit de șapte frați și surori vitrege a căror existență n-o bănuise niciodată.

Chase făcu cunoștință cu ei, precum și cu nepoți, cu nepoate și câțiva cumnați. Descoperi locul în care trăia tatăl său, același în care acesta crescuse, și unde își creștea acum copiii.

Spre seară, Emerson îi zise:

– Cu siguranță că bunica ta ar fi bucuroasă să te vadă, să te cunoască.

– Bunica mea? răspunse Chase, tulburat de simplul gând că ar putea avea aici o bunică.

– Mama mea, ce naiba! Locuiește la Canyon-de-Chelly. Ți-ar face plăcere s-o întâlnești?

Chase bâigui un „da", uluit. Dar mai întâi trebuia să-i telefoneze Joannei.

Joanna!

Era pentru prima oară într-o zi și jumătate când se gândea la ea. Joanna. Femeia vieții sale. Ființa care, pentru el, conta cel mai mult pe lume. Și iată că nu-i acordase nici măcar o frântură de gând de ore întregi.

Va avea grijă ca, măcar acest lucru, să nu i-l mărturisească.

O anunță doar:

– Nu mă întorc acum. Mai... rămân aici un pic.

– Unde?

– La bunica mea... Trebuie... Am nevoie... Sunt atâtea lucruri de clarificat.

Joanna tăcea. Ce-o fi gândind? „Crede că probabil mi-am pierdut mințile", își zicea Chase. Dar aici, afară, așteptându-l, era tatăl său. Era adevărul. Chase nu putea să facă altfel.

– Când te întorci? întrebă Joanna.

– Habar n-am.

– Și unde locuiește bunica ta? Cum o cheamă?

– Maria Whitelaw. Locuiește la Canyon-de-Chelly.

– Oh! Este cu adevărat tatăl tău, Chase? Ești sigur?

– Da, sunt sigur.

Își petrecuse destul timp încercând să se convingă că nu era decât un coșmar și că se va trezi. Da, era sigur că este fiul furat al lui Emerson Whitelaw.

– Dar bunicul tău? Mama ta?

– Oh! Ăștia doi!

– Ei ce zic de toate astea?

– Nimic încă. De îndată ce vom termina convorbirea, îi voi suna și pe ei... Ce-ai vrea să zică? Am avut încredere în ei, și m-au mințit pe toată linia.

Și închise telefonul

Apoi, îl sună pe Alexander Whitelaw, și îi spuse că nu va mai lucra niciodată pentru el, chiar dacă ar fi proprietarul ultimului ziar de pe pământ!

*

* *

Joanna nu-și făcu griji prea mari. În fine, nu peste măsură. Cel puțin, la început. Se gândea că Chase era rănit profund și acum își pansa rănile. Curând, ele se vor cicatriza și el se va întoarce.

Dar timp de o săptămână el nu mai dădu semn de viață. Apoi o alta. Apoi o a treia.

La sfârșitul celei de a patra săptămână, Joanna hotărî că nu mai era timp să aștepte. El nu se întorcea. Fie, se va duce ea după el.

*
* *

Coborî din avion la Phoenix, unde căldura îi reaminti de Botswana. Ajunsă aici, închirie un jeep și plecă spre nord, înspre Canyon-de-Chelly.

În Chinle, orășelul cel mai apropiat de Canyon-de-Chelly, găsi ușor pe cineva care să-i spună unde locuia bătrâna doamnă Whitelaw, și care-i arătă drumul.

Pe măsură ce străbătea ultimii kilometri, Joanna își pierdea puțin câte puțin din siguranță... El n-o invitase niciodată să vină. N-o încurajase în acest sens. „Da, dar mă iubește", își zicea ea. „Și eu îl iubesc."

Când văzu pereții roșcați ai canionului, colibele din tablă, câmpurile de bumbac, îi veni greu să creadă că Chase Whitelaw, citadinul, cosmopolitul Chase, se afla aici.

Și apoi, îl văzu apărând.

În niște blugi prăfuiți, un tricou roșu și cu o pălărie Stetson neagră în mână.

Venea spre ea ținând de mână un băiețel cu care vorbea vesel. „Extraordinar! se gândi Joanna, ai zice că este de-al casei și că și-a petrecut toată copilăria aici".

Când o zări, păli sub bronzul proaspăt câștigat, și rămase o clipă încremenit, cu brațele atârnând. Îi șopti ceva la ureche copilului, care porni în fugă spre barăci. Chase veni în întâmpinarea ei.

Se opri la trei pași de ea. Avea o expresie indescifrabilă. Joanna făcuse tot acest drum ca să-l regăsească pe bărbatul pe care-l iubea, pe care credea că-l cunoaște... și care nici măcar nu mai era aici!

– Joanna..., zise el cu o voce nesigură. Ce...

– Nu mai te întorceai, și atunci... Și atunci, am venit eu.

– Bine... Dacă tot ai venit, o să ți-o prezint pe bunica.

Îi arătă drumul. Ea trecu pe lângă un lan de porumb, pe lângă câțiva piersici și pe lângă un țarc în care se învârteau trei cai.

Oprindu-se în fața unei barăci cu pereți din lemn și chirpici, el aruncă o privire înăuntru și strigă:

– Shimaaleh!

Auzindu-l pe Chase rostind acel cuvânt navajo, Joanna tresări.

– Să intrăm, zise el, după ce obținu un răspuns.

Bunica lui stătea lângă o sobă de gătit. Era o femeie mai degrabă mărunțică, îmbrăcată într-un costum tradițional: o fustă lungă și amplă, o vestă scurtă neagră din catifea reiată. Supraveghea pregătirea unei tocănițe de carne de oaie.

Se înfiripă o scurtă conversație. Chase traducea în engleză cuvintele de bun-venit pe care bunica lui le spunea în navajo, și în navajo mulțumirile pe care Joanna le exprima în engleză.

Așeptând ora cinei, la care Joanna fusese invitată, Chase îi propuse să viziteze cătunul. Ea îl urmă întrebându-se despre ce o fi vrând el să-i vorbească. Dar își dădu seama repede că Chase n-avea chef să vorbească.

O conduse și prin celelalte barăci, i-o prezentă pe sora tatălui său. Mai cunoscu în acest fel și vreo doi-trei verișori, printre care și băiețelul pe care-l zărise în compania lui Chase la venire. Apoi îi fură prezentați caii, oile, și un câine mare flocos cu botul lung și umed.

– Bun, și acum? zise Joanna la sfârșit.

– Acum, ce?

– Când te întorci acasă?

– Acasă?

Repetă acest cuvânt de parcă îi devenise complet străin.

– Ai uitat că ești fericitul proprietar al unui modest duplex de două sute de metri pătrați în Manhattan Beach?

– Nu, n-am uitat.

– Așadar, când te întorci?

– Nu mă întorc! Nu-i cazul să faci mutra asta; ai auzit foarte bine. Nu mă întorc. Acolo, sunt numai minciuni, și nu mai vreau minciuni.

– Ce fel de minciuni?

– Cele ale bunicului meu.

– De acord, te-a mințit. Bunicul tău știe să manipuleze oamenii și nu se dă niciodată în lături de la o minciună când aceasta îi servește interesele. Dar nu este vorba doar despre asta...

– Restul nu merită mai mult. Restul este clădit tot pe minciună. Cine eram, ce făceam, ce urma să fac! Credeam că aceea este viața mea! Dar nu eram decât un mecanism. El mă conducea. Nici măcar nu mai știu cine sunt... Aici, cel puțin, mi-am regăsit viața. Nimeni n-o va mai conduce în locul meu!

– Ascunzându-te în acest deșert?

– Joanna, aș fi crezut că dacă cineva din această lume m-ar putea înțelege, aceea ai fi numai tu!

Ea îl privi uimită, fără să-l înțeleagă.

– Asta ai făcut și tu! Ai plecat în Botswana; m-ai abandonat în fața altarului, a preotului, a patru sute de invitați uluiți, și ai plecat! Ce naiba, nu-ți mai amintești?

Bineînțeles că își amintea! Închise ochii, îi deschise din nou. Nu-i venea să creadă că Chase vorbea serios.

– Și noi? întrebă ea, aproape implorându-l.

– Aveai dreptate și în privința asta. Și abia acum înțeleg. Nu poți să te căsătorești dacă nu știi cine ești.

Epilog

„Ce ironie a sorții!“ își zicea Joanna.

Poate că într-o zi, în viitor, va avea puterea să aprecieze comicul situației.

Dar astăzi, chiar dacă trecuse o lună de când îl lăsase pe Chase în căutarea propriei identități la Canyon-de-Chelly, se simțea încă prea aproape de evenimente pentru a zâmbi măcar.

Suferea. Suferea profund.

Ce șansă exista pentru ca, atunci când Chase se va fi „regăsit“ în sfârșit – dacă asta se va întâmpla cândva! – el să constate că este în continuare îndrăgostit de ea?

Acest lucru se mai întâmplase o dată, vara trecută.

Încercă să se convingă că își va reveni. Va reîncepe să trăiască așa cum trăise înainte de a-l regăsi pe Chase, atâta tot. Doar nu era singură pe lume. Avea o familie, prieteni, o meserie.

Da, dar dacă mintea ei accepta aceste subtilități, inima n-o putea face! Joanna și-o simțea gata să se sfâșie sub presiunea suferinței.

Charlie câștigase cursa de alergări; se bucurase și ea... un pic. Dar, la fel ca și Charlie, simțise și ea că lipsește cineva care să aplaude această victorie.

Charlie era ca și ea, aproape resemnat. Când erau împreună, nu îndrăznea nici unul să rostească numele celui absent. Dar Joanna avea prieteni mai optimiști care spuneau: „Îl cunosc bine pe Chase. Nu va întârzia să se întoarcă."

*
* *

Dar luna noiembrie veni după octombrie, apoi decembrie după noiembrie, și cum Chase tot nu apărea, prietenii începură să zică: „Nu-l înțeleg. Nu-l mai recunosc."

Joanna își spuse că, până la Crăciun, se va simți mai bine. Va găsi ceva de făcut care să-i îndepărteze gândurile de la Chase. Va participa din plin la pregătirile de Crăciun, va organiza o mare petrecere... Un revelion imens...

*
* *

În tot acest timp, Chase învăța să păzească oile fără să piardă vremea, să scoată apa fără să risipească o picătură. Mai

învăța să recunoască plantele pe care oile aveau voie să le mănânce și cele pe care nu trebuiau lăsate să le atingă, care copaci produceau cel mai bun lemn de foc și umbra cea mai bună pentru odihnă. Învață legendele indienilor navajo, obiceiurile lor, istoria lor.

Și până la urmă, descoperi limitele propriei lui furii.

Dar nu se poate trăi numai din furie. Sufletului lui îi mai trebuie și altceva ca să supraviețuiască. Un țel. O promisiune. Dragoste.

*
* *

Tatăl lui îi spuse într-o zi:

– Asta se cheamă horzo. Frumusețe, zic unii. Pentru alții este Armonia, Echilibrul. Ceea ce trebuie adăugat vieții pentru a merita să fie trăită.

Dar Chase încă nu știa ce-și dorește.

*
* *

N-ar fi putut să spună în ce moment anume lucrurile răzlețe începură să se adune, în care moment trecutul se îmbină cu prezentul pentru a face din nou posibil viitorul.

Poate că în ziua când tatăl său îi vorbise despre horzo, poate în altă zi, sau în dimineața când se așezase pe marginea canionului, și unde, pentru prima oară de multă vreme, începuse să scrie...

*
* *

Începu prin a ierta.

Îi dădu voie bunicului său să fie supus greșelii și să se creadă infailibil, mamei sale să fie slabă, tatălui său să-i fie teamă. Lui însuși își permise să aibă lipsuri, incertitudini...

Începu din nou să spere.

Și înțelese acum darurile spiritului – dragostea, înțelegerea, generozitatea, voința de-a face bine – pe care toți i le transmiseră.

Pentru el, venise vremea să devină adult, responsabil. Era timpul să se întoarcă acasă.

*
* *

Alexander avusese dreptate: Chase era un scriitor. Se întorcea nu pentru a veghea la soarta companiei De Witt Chase Publishing Group, ci pentru a scrie. Chiar în mijlocul unui deșert arid, păzind oile, nu se eliberase niciodată de influența cuvintelor și imaginilor. În adâncul lui, permanent,

exista nevoia de a căuta, a înțelege, și mai ales, la sfârșit, de a se exprima.

Alexander mai avusese dreptate într-o privință. Era imposibil să fii în același timp și alb și navajo. Nu în întregime unul și în întregime altul. Doar dacă era cineva schizofren putea să aibă două identități diferite și complete. Dar, pentru oameni care sunt născuți din două culturi diferite, este de asemenea imposibil s-o nege pe una pentru a o adopta pe cealaltă.

Era de datoria lui să descopere echilibrul, să înfăptuiască această alchimie.

Acum, datorită acestui lucru, înțelegea ce încercase să-i explice Joanna, cu mulți ani în urmă.

Și spera că acum, la nici zece minute de când se întorsese acasă, când ea îi va deschide ușa, îi va acorda aceeași înțelegere.

*
* *

Momentul fusese bine ales: seara de Crăciun! În noaptea asta, totul este posibil. Ar trebui s-o găsească bine dispusă, cel puțin pentru a-l asculta chiar dacă la sfârșit ea va spune „nu".

Dacă s-ar întâmpla așa, n-ar fi putut să se supere pe ea. Nu-i spusese niciodată: „Mă voi întoarce". Nu-i lăsase nici o speranță.

Dar în adâncul inimii, el spera.

*

* *

Joanna deschise imediat, și se trezi față-n față cu Chase. Rămase stupefiată, speraită, încântată, gata să leșine. Un amalgam de sentimente.

Ce căuta el aici, la ora asta? Ce însemna asta? Era doar în trecere? Se va întoarce în Arizona? Sau poate ea avea dreptul să spere că revenise cu adevarat?

– Oh! Dumnezeule, Jo! exclamă el dintr-o răsuflare.

Deschise brațele... la întâmplare. Ea se aruncă la pieptul lui. Se simțea adăpostită într-un port după o cumplită furtună. Savură forța acestor brațe, căldura lor în jurul ei. Se sfârșiseră oare lunile petrecute în singurătate, tremurând de frig și de frică?

– Te-ai întors cu adevărat?

– Da.

– Sigur?

– Îți jur.

– Ai aflat în sfârșit cine ești?

– Mda... Dar am făcut mai mult de atât. Am văzut răsăritul de soare, am păzit oile, am adunat ciuperci, și am descoperit înainte de toate că sunt bărbatul care te iubește și care nu poate trăi fără tine.

– Oh! Chase!

Era o minune. Simplă, frumoasă și reală. Și Joanna își puse obrazul pe umărul lui, îl îmbrățișă și strânse mai tare lângă ea acest izvor de căldură și de forță, cu certitudinea că era pentru totdeauna.

Afară un vânt ușor mișca ghirlandele luminoase ale marilor bulevarde. Noaptea de Crăciun cobora ușor peste California, peste lumea întreagă.

Sfârșit